

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 2T/48/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517010370
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Willantová
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2022:1517010370.17

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V samosudkyňou JUDr. Ivetou Willantovou, v trestnej veci proti obž. J. L. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29.11.2022takto,

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

Podľa § 285 písm b/ Tr.por sa obžalovaný

J. L., nar. XX.XX.XXXX/XXXX v Z., trvale bytom O. X,Z., spod obžaloby KP Nitra, sp. zn. Kv 78/2016 zo dňa 24.0mája 2017 pre zločin ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods 1, ods. 2 písm. c/ Tr.zák s poukazom na ustanovení § 138 písm. h/ Tr.zák.

ktorého sa mal doručiť na skutkovom základe, že

ako zamestnanec Tatra banky a.s., so sídlom na Hodžovom námestí č. 3 v Bratislave, zaradený na pracovnej pozícii business poradcu, dňa 01.06.2016 v čase medzi 19:40 hod. až 19:49 hod. v Bratislave, v pobočke tejto banky nachádzajúcej sa v priestoroch OC DANUBIA, Panónska cesta č. 16, v rozpore s ustanovením § 91 odsek 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého údaje chránené bankovým tajomstvom môže banka poskytnúť tretím osobám len s predchádzajúcim súhlasom dotknutého klienta alebo na jeho písomný pokyn na účely a za podmienok uvedených v tomto súhlase alebo pokyne, bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bez oprávnenia vyplývajúceho z jeho pracovného postavenia v rámci pracovnej činnosti v banke neoprávneným nazretím do počítačového systému obsahujúceho bankové údaje klienta vyzvedal bankovým tajomstvom chránené údaje osoby - klienta banky V.. L. N. a tieto údaje následne zaznamenal takým spôsobom, že vyhotovil fotografie stavu počítačového systému v momente zobrazenia týchto údajov (tzv. screenshots) a následne ich vytlačil do papierovej podoby, ktoré poskytol tretej osobe,

oslobodzuje, pretože skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra podal na Okresný súd Bratislava V dňa 25.5.2017 pod sp. zn. Kv 78/16 obžalobu na obvineného J. L. pre zločin ohrozenia obchodného, bankového, poštového,

telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.).

Prokurátor mal za to, že vzhľadom na vykonané vyšetrovanie, vyhodnotením dôkazov jednotlivo ako aj v ich súhrne, obvinený J. L. sa dopustil konania, ktoré je mu kladené za vinu. Jeho konanie možno z hľadiska zavinenia ako úmyselné v zmysle § 15 Tr. zák. Z uvedených dôvodov považuje postavenie obvineného J. L. pred súd za odôvodnené.

Okresný súd vykonal na hlavných pojednávaniach dokazovanie výsluchom obžalovaného J. L., výsluchmi svedkov W. B. W., R. P. W., L. J., V. L., výsluchom svedka-poškodeného V. L. N., výsluchom znalcov R. L. J., R. L. J., R. R. E. a oboznámením relevantných listinných dôkazov zo spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/48/2017.

Všetky hlavné pojednávania boli vykonané v zmysle § 249 ods. 3, ods. 4 Tr. por. s vylúčením verejnosti, nakoľko jej verejné prejednanie by ohrozilo tajomstvo chránené osobitným zákonom - bankové tajomstvo a to aj z dôvodu, že v kontexte celej prejednávanej veci nebolo možné predpokladať, či nebudú prezradené ďalšie informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva.

Zo stanoviska obhajcu k obžalobe vyplynulo, že obžalobu považuje v celom rozsahu za nedôvodne podanú, primárne z dôvodu, že prípravné konanie, ktoré predchádzalo jej podaniu, nebolo vykonané zákonným spôsobom zodpovedajúcim zákonným ustanoveniam Tr. por. a je poznačené závažnými procesnými chybami, vrátane porušenia práva na obhajobu. Obhajoba poukazuje na námietky uvedené vo vyjadrení k obžalobe zo dňa 30.5.2017 a doplňujúcim písomnom stanovisku zo dňa 7.6.2017. Nad rámec týchto písomných podaní obhajoba ďalej uvádzala, že výsluch obvineného konaný dňa 10.6.2016 bol vykonaný pod psychickým nátlakom a jeho obsah je dôsledkom nedovoleného nátlaku na obvineného zo strany vyšetrovateľa a dvoch príslušníkov kriminálnej polície z Národnej kriminálnej agentúry. Tento nedovolený nátlak trval od momentu, kedy za ním prišli na pracovisko dňa 10.6.2016 asi o 14.00 hod. až po skončenie jeho výsluchu o 1.45 hod. dňa 11.6.2017. V zmysle § 55 ods. 2 Tr. por. vykonávajú orgány činné v trestnom konaní úkony zásadne v čase medzi 7.00 hod a 20.00 hod. Mimo uvedeného času len vo výnimočných prípadoch, pričom v danej veci nebol daný žiadny dôvod na výsluch obvineného v neskorých nočných hodinách. Z celého postupu policajtov vyplýva, že hoci obvinený nebol formálne zadržaný podľa § 85 ods. 1 Tr. por., ale jeho osobná sloboda bola de facto obmedzená. Tento stav pretrvával od momentu od kedy bolo obvinenému doručené predvolanie na výsluch svedka, ktorý sa mal uskutočniť ihneď, od tohto momentu mu príslušníci PZ nedovolili voľne sa pohybovať. Preto je výsluch vykonaný v neskorých nočných hodinách za takto zámerne vytvorených okolností, výrazne nepriaznivo ovplyvňujúci psychický stav obvineného, bez prítomnosti obhajcu nutné považovať za nedovolený nátlak na obvineného a tento dôkaz vrátane jeho doznania je absolútne neúčinný a procesne nepoužiteľný, ktorý je v rozpore s ustanovením § 121 ods. 1 Tr. por. aj s ustanovením § 119 ods. 4 Tr. por.

V písomnom stanovisku k obžalobe obžalovaný J. L., zopakoval vyššie uvedené námietky obhajoby smerujúce k nezákonnosti jeho výsluchu dňa 10.6.2016 v nočných hodinách. Uviedol, že tento výsluch bol vykonaný pod psychickým nátlakom. Pocit, že jeho osobná sloboda je obmedzená bol umocnený tým, že po celý čas pri ňom stál príslušník PZ a to aj v čase, keď išiel na toaletu. Keď sa domáhal právnej pomoci privolaním advokáta, bolo mu vyšetrovateľom oznámené, že oni nebudú čakať do noci, kým príde právnik. Rovnako mu bolo oznámené, že môže zavolať právnik, ale až v sobotu, zatiaľ ho zavrú do cely. K obsahu výpovede bol donútený nezákonným spôsobom, nebola rešpektovaná osoba obvineného, bol využitý psychický nátlak, bola využitá jeho mladosť a neskúsenosť v oblasti kontaktu s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Obžalovaný J. L. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3.8.2017 uviedol, že sa cíti byť nevinný a ďalej využíva svoje zákonné právo k veci nevypovedať. Následne bola procesným postupom prečítaná výpoveď obžalovaného z prípravného konania (výpoveď zo dňa 10.6.2016 od 22.45 hod. do 11.6.2016 o 1.45 hod.), v ktorej uviedol, že dňa 10.6.2016 mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré obsahuje skutočnosti zakladajúce sa na pravde. Uvedeného konania ľutuje. K samotnému skutku uviedol, že je zamestnancom bankovej inštitúcie Tatra banka, a.s., kde nastúpil od 6.3.2013 na pozíciu servisného poradcu, asi rok na to sa stal business poradcom. Jeho pracovnou náplňou bolo predovšetkým starať sa o firemných klientom v prémiovom segmente, t.j. o firmy resp. živnostníkov s ročným obratom nad 100.000,- Eur. Náplňou práce bolo najmä stretávanie sa s klientmi banky za účelom predaja bankových a poisťných produktov. Vykonal aj analýzu klientov za účelom poskytnutia alebo identifikácie potrieb klienta. V priebehu pracovnej činnosti v pozícii business poradcu sa zoznámil

s klientom banky L. E., s ktorým si vybudoval priateľský vzťah a bavil sa s ním aj o V. L., v tom čase bankárom v Honkongu, ktorého spolužiakom zo základnej školy bol práve E.. Niekedy koncom roka 2015 sa V. L. vrátil z Honkongu a po jeho príchode s ním bol prostredníctvom E. zoznámený. Následne sa s V. L. pár krát stretli a začali si povahovo rozumieť. E. mu povedal, že V. L. kandiduje na listine politickej strany Sloboda a solidarita a tiež mu povedal, že v prípade, že sa L. dostane do parlamentu, odovzdá na jeho L. referenciu, aby mu L. bol asistentom. Následne sa v marci 2016 stal L. poslancom NR SR a on dostal od L. ponuku, aby mu robil asistenta poslanca. Pre L. začal pracovať od 12.4.2016. Vybavoval pre neho rôznu agendu súvisiacu hlavne s výkonom jeho poslaneckého mandátu. Pri niektorom z pracovných stretnutí mu L. povedal, že má informácie na N., že vyšli najavo nejaké veci ohľadom nejakého Z., že na finančnom výbore dostal do rúk prehľad vyplatených nadmerných odB.tov DPH podnikateľa Z.. Po týchto pre obžalovaného šokujúcich zisteniach sa následne v práci pozrel na účty osôb V. B., L. N., W. N. a Y. Z..

Obžalovaný s informáciami pohyboch na bankových účtoch N. a B. disponoval od 1.6.2016. Pohyby z účtov N. a B. si obžalovaný odfotil do svojho mobilného telefónu, tieto fotky nikomu neposkytol. Nikto mu nenavrhol, aby si pozrel tieto účty, robil tak dobrovoľne bez prísľubu nejakej odmeny, z vlastnej zvedavosti. Z jeho pracovnej náplne presne nevyplýva, ktorých klientov si môže prezerat' a ktorých nie. O získaných informáciách dňa 7.6.2016 v doobedňajších hodinách informoval ústne L.. Ten vyjadril svoje prekvapenie nad touto skutočnosťou, niekedy okolo 15:00 volal L. obžalovanému na jeho mobilný telefón, aby prišiel za ním do parlamentu, kde mu povedal, že sa s ním ešte dnes bude kontaktovať novinárka z Trendu. L. dal obžalovanému kontakt na redaktorku týždenníka Trend P. W., s ktorou sa obžalovaný stretol. Stretnutie si dohodli prostredníctvom SMS správ, stretli sa dňa 7.6.2016 v čase asi o 18:00 hod. v týždenníku Trend na Tomášikovej ulici v Bratislave. Na prvom stretnutí riešili dopyt W. na informácie o pohyboch na účtoch N. a B.. To, že on ako obžalovaný disponuje nejakými informáciami o pohyboch na účte vyššie uvedených klientov banky sa redaktorka dozvedela s najväčšou pravdepodobnosťou od L.. W. na tomto stretnutí vyjadrila dopyt po informáciách ohľadom účtov N. a B.. Na to jej obžalovaný uviedol, že sa pokúsi takéto výpisy zabezpečiť a zároveň sa jej spýtal, aký s tým má úmysel, na čo ona uviedla, že je to dôležitý fakt vo vyšetrovaní kauzy, o ktorej práve rokuje parlament. Rozišli sa so záverom, že sa obžalovaný pokúsi tieto informácie zabezpečiť.

Druhé stretnutie s W. sa uskutočnilo dňa 9.6.2016 v čase okolo 20:00 hod. v týždenníku Trend. Na tomto stretnutí odovzdal W. v papierovej podobe pohyby na účtoch N. a B.. Na tomto stretnutí mu W. povedala, že z informácií, ktoré jej poskytol, napíše článok k odvolávaniu N.. Obžalovaný jej uviedol, aby bola pri zaobchádzaní s týmito informáciami čo najopatrnnejšia a najdiskrétnejšia. Dôvod, prečo tieto informácie poskytol W. bol ten, že chcel upozorniť na dianie na politickej scéne. O tomto druhom stretnutí vedel aj L., vedel aj o tom, že na tomto stretnutí príde k odovzdaniu výpisov z bankových účtov N. a B. W., obžalovaný mu aj potvrdil, že k odovzdaniu prišlo.

Výtlačky nájdené pri prehliadke motorového vozidla obžalovaného boli podľa vyjadrenia obžalovaného nepoužiteľné výtlačky, ktoré boli určené na skartáciu.

Na ďalšom výsluchu v prípravnom konaní konanom dňa 12.9.2016 využil obžalovaný svoje právo a odmietol vypovedať.

Svedok W.. B. W. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3.8.2017 uviedol, že bankou bol zistený neoprávnený prístup k účtu klienta V.. L. N., vykonaný bez prítomnosti klienta. Podnetom pre banku boli medializované informácie, konkrétne informácie zverejnené v denníku N dňa 7.6.2016, že môže dochádzať k únikom informácií, ktoré ako banka chráni. Logicky preto začala banka prostredníctvom odboru Compliance danú udalosť prešetrovať a bolo zistené, že bol vykonaný prístup na účet V.. L. N.. Tento prístup vykonala osoba, ktorá sa prihlásila do systému s prihlasovacími údajmi obžalovaného, pod č. G dňa 1.6.2016 v čase o 19,42 hod. Táto osoba si najprv vyhľadala V.. L. N. ako osobu v systéme Gate a potom išla až do úrovne pohybu na účte. Uvedené informácie boli zistené z logov zo systému Gate. Jednotlivé digitálne dôkazy sú všeobecne zhromažďované odborom Compliance, k tomu či poskytuje súčinnosť aj iný odbor sa svedok nevedel vyjadriť.

Svedok ďalej uviedol, že rozlišované 3 úrovne prístupu k bankovým produktom. Prvá predstavuje prístup na údaje klienta ako subjektu, v druhej úrovni sa zobrazujú jednotlivé produkty a v tretej úrovni je už vidieť detaily konkrétneho produktu, t.j. aj pohyby na účte.

Nebol zistený žiadny pracovno-právny dôvod pre takýto prístup. Obžalovaný mal na starosť segment klientov - živnostníci a malí podnikatelia. Mal však oprávnenie, že mohol vybaviť klienta, ktorý bol osobne prítomný, napr. zablokovať platobnú kartu. Obžalovaný mal aj technickú možnosť pozrieť si účet poškodeného V.. L. N., keďže tento účet nepatrila medzi účty, na ktoré sa nedostanú všetci zamestnanci, teda tento účet nebol hacknutý. Zdieľanie prihlasovacích údajov je výslovne zakázané, popieralo by to logiku priradovania akýchkoľvek prístupových oprávnení. Tým, že si obžalovaný prezrel účet

poškodeného a tieto informácie poskytol tretej osobe porušil ustanovenie zákona o bankách týkajúce sa ochrany bankového tajomstva. Ak by tieto údaje neoznámil tretej osobe, zo strany banky bol s ním bol len ukončený pracovný pomer za porušenie pracovnej disciplíny. Bez medializovaných informácií je však takýto prístup možné odhaliť len náhodou, banka nedisponuje žiadnym zabezpečovacím systémom, ktorý by ohlásil takéto vyzvedanie na účte.

Obžalovaný bol oboznámený so zákonom o bankách, v rámci neho o povinnosti ochraňovať bankové tajomstvo, uzatvoril s bankou pracovnú zmluvu, ktorej súčasťou boli interné predpisy, upravujúce prácu s dôvernými údajmi, osobnými údajmi, bankovým tajomstvom, pracovný poriadok a zároveň obžalovaný podpisoval poučenie o povinnosti ochraňovať osobné údaje, poučenie o bankovom tajomstve a poučenie týkajúce sa povinností pri boji proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti. Bol poučený o povinnosti informačnej bezpečnosti v rámci Tatra banky a školenia sa uskutočňovali aj v oblasti problematiky boja proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti. Obžalovanému bol v rámci pracovného vzťahu zverený mobilný telefón Samsung Galaxi A3.

Obžalovaný priniesol hlásenie o neobvyklej operácii až 14.6.2016 na ním vyhotovenej listine, keď vybavoval papiere v súvislosti so skončením pracovného pomeru. V období 1.6.2016 až 8.6.2016 takéto hlásenie nepodal. Tatra banka má štandardnú aplikáciu prostredníctvom ktorej sú zamestnanci povinný nahlasovať neobvyklé bankové operácie, tieto hlásenie ďalej spracováva odbor Compliance, pričom nahlasovateľ je informovaný o statuse vybavenie tohto hlásenia, t.j. či je vyšetrovanie ukončené alebo ešte prebieha. Samotné hlásenie na orgán štátnej moci vykonáva odbor Compliance a meno nahlasovateľa sa v danom hlásení orgánom štátnej moci nevyskytuje. Svedok ďalej uviedol, že konanie keď si pracovník banky sadne za (náhodný) účet a bude prezerať účty klientov nie je možné vyhodnotiť ako konanie, ktoré by smerovalo k pátraniu po podozrivých transakciách. Zamestnanci sú povinný hlásiť každú neobvyklú operáciu, inak by išlo o porušenie pracovnej disciplíny, nič im však neukladá iniciovať vyhľadávanie podozrivých transakcií. Napriek tomu bolo hlásenie obžalovaného spracované, aj keď nebolo podané štandardným spôsobom cez aplikáciu, o ktorom bol obžalovaný poučený. Svedok sa nevedel vyjadriť či bola táto transakcia nahlásená Finančnej spravodajskej jednotke.

K výpovedi sa obžalovaný vyjadril s tým, že hlásenie o podozrivej transakcii podal neštandardným spôsobom (papierovo) z toho dôvodu, že už nemal prístup k žiadnemu systému banky, aj keď bol stále zamestnancom banky.

Sv. R.. P. W. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3.8.2017 potvrdila, že v júni 2016 posielala tlačovému odboru Ministerstva vnútra otázky týkajúce sa pohybov na účte poškodeného N., pravdepodobne z jej pracovného e-mailu. Po predložení spisu svedkyňa uviedla, že sa jedná o tie isté otázky, ktoré sú súčasťou spisového materiálu. Z Ministerstva prišlo vyhlásenie, ktoré bolo následne publikované na webe denníka Trend. V danom čase svedkyňa používala telefónne číslo XXXX XXX XXX. Svedkyňa nevylúčila ani nepotvrdila, že sa niekedy osobne stretla s obžalovaným. Pri výkone svojej práce sa bežne stretáva s asistentmi poslancov. Rovnako nevylúčila ani nepotvrdila, že by s obžalovaným komunikovala prostredníctvom telefónu alebo e-mailom. Pri výkone svojej práce bežne komunikuje s asistentmi poslancov.

Na otázky prokurátora : „čo bolo podnetom na zaslanie otázok na tlačový odbor Ministerstva vnútra, tých konkrétnych pohybov na účte? “ , „komunikovali ste s obžalovaným v súvislosti s predmetom obžaloby? “, a na otázky samosudkyne: „odovzdával Vám obžalovaný nejaké listiny? “ , „viete sa vyjadriť k tvrdeniu obžalovaného, že Vám odovzdal nejaké listiny s pohybmi na účtoch? “ , svedkyňa s odvolaním sa na povinnosť zachovávať mlčanlivosť podľa § 4 tlačového zákona, odmietla odpovedať.

Svedkyňa vo výpovedi v prípravnom konaní, ktorej časť bola procesným postupom prečítaná na hlavnom pojednávaní uviedla: „tému prepojení ministra V.. N. na pána Z. sme sa venovali v Trende, teda ja som sa venovala, dlho, intenzívne sme sa venovali v mesiaci jún 2016, kedy prišlo k prvému odvolávaniu ministra vnútra z jeho pozície, konkrétne ešte v ten deň 7.6.2016, sme mali k tomu nejaké mediálne výstupy, následne niekedy okolo obeda ma kontaktovala osoba, s ktorou som už predtým viackrát komunikovala ohľadom nejakých informácií s možnosťou stretnutia, následne som sa v neskorších poobedných hodinách stretla s inou osobou, obdržala som dokumenty, teda informácie, z ktorých vyplývali informácie o možných prevodoch medzi ministrom vnútra s firmami pána Z.. Tieto informácie som si v rámci mojich pracovných úloh začala preverovať a následne som poslala otázky na tlačové oddelenie ministra vnútra. Celá vec vyústila v sobotu, kedy vyšlo stanovisko k otázkam z ministerstva vnútra, až na základe ktorých sme my mediálne nakladali s týmito informáciami. Do spisu predkladám listiny: článok „N. pre kauzu Z. DPH nepadol, partneri ho podržali“, e-mailovú komunikáciu - otázky vzťah minister - Z. z 10.6.2016 a stanovisko MV SR k otázkam z 11.6.2016. Informácie o peňažných plneniach sme publikovali až po stanovisku ministra vnútra.“

Po prečítaní uvedenej časti zápisnice svedkyňa uviedla, že je pravdou čo uviedla v prípravnom konaní.

Svedok poškodený V.. L. N. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.10.2017 vypovedal, že jeho práva boli porušené zverejnením bankového tajomstva, vznikla z toho politická kauza. Obžalovaný vybral len niektoré operácie poškodeného, čo zjavne skresľuje celú situáciu. Pohnútkou obžalovaného bolo poškodiť poškodenému ako politikovi, čo sa mu aj podarilo. Poškodený zverejnil svoje účty z toho dôvodu, pretože z toho ako obžalovaný zverejnil časť účtu poškodeného vyplývalo, že poškodený mal prijať peniaze z daňového podvodu od Z. a poškodený chcel preukázať, že to bolo naopak.

Svedok L. J. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.10.2017 uviedol, že k obžalovanému nemá priateľsky ani nepriateľský vzťah alebo niečo, čo by mohlo narušiť vierohodnosť jeho výpovede. Ďalej uviedol, že v Tatra banke na pobočke OC Danubia bol zamestnaný od roku 2010 do februára 2017 (v čase skutku ako riaditeľ pobočky). Pamätá si ako v lete roku 2016 prišli na pobočku za obžalovaným traja policajti v civile a pýtali sa ho, či si je vedomý prečo prišli. Dostal otázky týkajúce sa jeho predvedenia, resp. predvolania ako svedka. Vie, že obžalovaný odovzdal telefón a odišiel s príslušníkmi PZ buď na výsluch alebo podanie svedectva, o detailoch nebol on ako svedok informovaný. V ten deň sa obžalovaný už asi nevrátil späť do práce. Svedok z pozície riaditeľa pobočky komunikoval s príslušnými zamestnancami Tatra banky ohľadom vzniknutej situácie, on však s políciou neriešil ako bude neprítomnosť obžalovaného trvať. Pokiaľ si dobre pamätá, obžalovaný bol požiadaný príslušníkmi PZ aby odišiel v ich sprievode a on ich dobrovoľne nasledoval. Na otázku prokurátora svedok uviedol, že v tom čase nepociťoval žiadny nenáležitý prístup príslušníkov PZ vo vzťahu k obžalovanému, k nemu ako svedkovi alebo k iným osobám. Jemu ako riaditeľovi pobočky sa preukázali služobným preukazom, nespomína si, či sa preukázali aj obžalovanému. Od obžalovaného nevedel prečo za ním policajti prišli ani prečo s nimi dochádza, na tom nebol priestor. Povedali mu to až príslušníci PZ, presne ich už odcitovať nevie. Nakoľko bol prítomný pri rozhovore obžalovaného s príslušníkmi PZ pochopil situáciu. Obžalovaný s príslušníkmi PZ odchádzal dobrovoľne, on ako riaditeľ nemal námietky, vedel že obžalovaný opúšťa pracovisko a mal na to jeho súhlas. Do času skutku sa však nestretol ani s jedným zásahom polície.

Znalec R.. L. J. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.5.2018 uviedol, že znalecký posudok č. 9/2017 bol vyhotovený právnickou osobou - znaleckou organizáciou, ktorá má spôsobilosť v 9 z 10 odvetví v oblasti elektrotechnika. Znalec sa pridrižiava záverov tohto znaleckého posudku. V rámci znaleckého posudku bol prezentovaný postup a metodika vykonania znaleckého posudku. V otázkach č. 3 a 4 sa znalec vyjadruje k znaleckému posudku iného znalca. K znaleckému posudku iného znalca uviedol, že tento bol urobený osobou bez odbornej spôsobilosti, obsah a prevedenie tomu zodpovedá. Je to amatérske, nespĺňa normalizované požiadavky. Týmto laickým úkonom forenzne zdiskreditoval dôkazy a zmaril ich na večnosť. K vierohodnosti informácií uvedených v znaleckom posudku iného znalca, ich spoľahlivosti a autenticite znalec uviedol, že tá je nulitná, keďže nespĺňa náležitosti ustanovené právnou normou platnou na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na uvedené je možné, že informácie uvedené v odbornom vyjadrení si mohol znalec vytvoriť, s týmito informáciami sa mohlo udiat čokoľvek, nie je možné vylúčiť akúkoľvek modifikáciu.

Znalcom sa nepodarilo preskúmať bezpečnosť zabezpečenia prístupov k informáciám v rámci Tatra banky, nakoľko im banka neposkytla súčinnosť, podľa ktorej sa jedná o dôverné informácie. Tatra banka bola zo strany znaleckej organizácie oslovená z toho dôvodu, pretože v im predložených podkladoch absentujú akékoľvek informácie, ktoré by dôveryhodným spôsobom objasňovali incident informačnej bezpečnosti. Pri poskytnutí súčinnosti zo strany Tatra banky bol teoreticky doplniteľný znalecký posudok, ale časový odstup je veľký a zachovanie potenciálneho digitálneho dôkazu nie je otázkou večnosti.

Znalec ďalej uviedol, že ak by bol získaný digitálny dôkaz, je možné verifikovať vstupy na účet poškodeného N.. Znalec nevedel potvrdiť ani vyvrátiť, či fotografie zo stavu počítačového systému v momente zobrazenia boli alebo neboli vyhotovené formou tzv. screenshotov, taká informácia v znaleckom posudku neexistuje.

Znalec R.. L. J. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.5.2018 uviedol, že vylučuje aby boli akékoľvek údaje ním modifikované a takisto a ohradil voči tomu, aby iný znalec hodnotil jeho odbornosť. K znaleckému posudku č. 19/2016 uviedol, že tento sa týkal počítačov a iných nosičov údajov. Všetky znalecké úkony boli vykonané v súlade s predpismi. Boli vytvorené identické obrazy pamäťového média a záver bola vypočítaná hash hodnota, ktorá autorizuje údaje obsiahnuté v identickom obraze. Ak by boli údaje modifikované bola by odlišná aj táto hash hodnota. Jeho úlohou bolo zabezpečiť obsah týchto zariadení. Znalec zotrval na záveroch znaleckého posudku.

Znalec R.. R. E. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.5.2018 uviedol, že po konštatovaní faktu, že znalec R.. J. nemá odbornú spôsobilosť na vykonanie multiodvetvového úkonu, už ďalej screenshoty neskúmali. Neboli im umožnené skúmať systémy vytvorené Tatra bankou. Dôveryhodnosť úkony

vykonaného znalcom J. je nulová, keďže použil softvér, ktorý znehodnocuje stopy. Na uvedené tvrdenie znalec J. replikoval s tým, že daný softvér bol v čase vyhotovenia znaleckého úkonu použiteľný. Svedok V. L. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10.5.2018 vypovedal, že obžalovaný je jeho asistentom. Ďalej odmietol, s poukazom na čl. 79 Ústavy, vypovedať, nakoľko sa o všetkých skutočnostiach dozvedel ako poslanec, teda je všetko výkon jeho poslanskeho mandátu. Obžaloba ako celok súvisí s jeho poslanskecou prácou, pretože obžalovaný je asistentom poslanca. Opodstatnenosť dôvodu odmietnutia vypovedať neposúdil prokurátor v prípravnom konaní. Z podstaty konkrétnej veci, ktoré tvoria obsah výpovede svedka je zrejmé, že obsah relevantných informácií netvorí, ani nemôže tvoriť informácie o ktorých sa dozvedel pri výkone funkcie poslanca. Ani sám svedok nevedel na opakované otázky súdu uviesť, aký výkon poslanskeho mandátu vykonával, pri ktorom sa dozvedel o skutočnostiach, ktoré mali byť predmetom jeho výsluchu, teda mali tvoriť obsah jeho výpovede. Poslanec NR SR nemôže odmietnuť vypovedať ohľadom ktorejkoľvek skutočnosti a v prípade, že sa o predmete výsluchu nedozvedel pri výkone poslanskeho mandátu, je povinný svedeckú výpoveď poskytnúť. Nebolo ani preukázané, že by skutočnosti o ktorých mal svedok vypovedať, spadali pod ustanovenie § 129 ods. 1, resp. ods. 2 Tr.por. V takom prípade však svojou výpoveďou nedisponuje, pretože nejde o právo odoprieť vypovedať. Nedôvodné odmietnutie svedčiť je naplnením zákonných znakov trestného činu krivej výpovede, čím sa má zaoberať prokurátor. Súd z vyššie uvedených dôvodov, neuplatnil voči svedkovi ustanovenie podľa § 70 Tr.por., nakoľko táto výpoveď nebola zásadnou pre posúdenie veci .

Z pracovnej zmluvy (čl. 130-131) a príloh - dohoda o hmotnej zodpovednosti (čl. 132) a poučenia zamestnanca Tatra banky, a.s. o ochrane bankového tajomstva (čl. 134) je zrejmé, že zamestnávateľ Tatra banka, a.s. uzavrel s obžalovaným dňa 6.3.2013 pracovnú zmluvu, v ktorej sa okrem iného, v bode 9 uvádza, že zamestnanec bol poučený o povinnosti ochrany bankového tajomstva, ochrany osobných údajov a ochrany obchodného tajomstva a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zamestnanec vyhlasuje, že bol poučený o možných následkoch porušenia týchto povinností. Zamestnanec berie na vedomie, že porušenie bankového tajomstva, vrátane neoprávneného prezerania účtov a produktov klientov, je závažným porušením pracovnej disciplíny, pre ktoré môže zamestnávateľ okamžite skončiť pracovný pomer.

Poučenie (čl. 134), obžalovaným podpísané dňa 6.3.2013 je pre účely tejto trestnej veci vhodné doslovne citovať:

1. Všetky informácie a doklady o záležitostiach, ktoré sa týkajú klienta Tatra banky, a.s. (ďalej len banky), ktoré nie sú verejne prístupné, najmä informácie o obchodoch, stavoch na účtoch a stavoch vkladov sú predmetom bankového tajomstva. Tieto informácie je zamestnanec povinný utajovať a chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením.

2. Za klienta banky sa na účely ochrany bankového tajomstva považuje osoba, s ktorou má banka v rámci výkonu bankových činností uzavretý obchod, osoba, s ktorou banka rokovala o uzatvorení obchodu, i keď sa tento obchod neuskutočnil, osoba, ktorá prestala byť klientom banky, ako aj osoba, o ktorej banka dostala podľa Zákona o bankách údaje od inej banky alebo pobočky zahraničnej banky, údaje z registra bankových úverov a záruk, údaje z registra klientov alebo údaje zo spoločného registra bankových informácií.

3. Zamestnanec je povinný zachovávať mlčanlivosť vo veciach týkajúcich sa záujmov banky alebo jej klientov, pričom povinnosť zachovávať mlčanlivosť trvá aj po skončení jeho pracovného pomeru v banke. Povinnosť mlčanlivosti môže zamestnanca alebo bývalého zamestnanca zbaviť len štatutárny orgán banky zo zákonných dôvodov.

4. Informácie a doklady o záležitostiach, ktoré sú chránené bankovým tajomstvom, môže banka poskytnúť tretím osobám len s predchádzajúcim písomným súhlasom klienta alebo na jeho písomný pokyn.

5. Bez súhlasu klienta je možné informácie a doklady, ktoré sú chránené bankovým tajomstvom, poskytnúť tretím osobám len v osobitných zákonom stanovených prípadoch, len písomne a len za súčasného splnenia ďalších zákonných podmienok, preto oprávnenie na poskytovanie informácií bez súhlasu klienta patrí do výlučnej kompetencie osobitného odborného útvaru banky v súlade s ORP č. 1 kap. 1005.

6. Vstupovať do informačných systémov banky a získavať informácie o klientovi nad rámec plnenia zadanej pracovnej úlohy je zakázané.

7. Porušenie povinností vyplývajúcich z vyššie uvedených ustanovení 1-6 tohto poučenia sa považuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré môže byť dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru alebo môže zároveň zakladať aj znaky skutkovej podstaty trestného činu ohrozenia obchodného tajomstva, bankového tajomstva a daňového tajomstva podľa § 264 Trestného zákona.

Z potvrdenia (čl. 135) je zrejmé, že obžalovaný bol okrem iného oboznámený so zákonom o bankách. Z vyhlásenia (čl. 136) vyplýva, že obžalovaný sa okrem iného oboznámil s koncepciou ochrany pred zneužitím banky a jej dcérskych spoločností pre účely prania špinavých peňazí a financovania terorizmu a súvisiacimi internými predpismi. Školenie v tejto problematike absolvoval dňa 2.12.2015 (čl. 141). Z dohôd o zmene pracovnej zmluvy (čl.137-139) je okrem iného zrejmé pracovné zaradenie obžalovaného.

Zo záznamu o poučení (čl. 140) o povinnostiach oprávnenej osoby je zrejmé, že obžalovaný bol poučený o zásadách ochrany osobných údajov, ako aj o následkoch porušenia týchto zásad.

Z poučenia o mlčanlivosti (čl. 142) vyplýva, že obžalovaný bol poučený o povinnosti zachovávať mlčanlivosť aj po skončení pracovného pomeru.

Z žiadosti o výmenu telefónu (čl. 143-146) je zrejmé, že obžalovanému bol od januára 2016 pridelený zamestnávateľom mobilný telefón Samsung Galaxy A3 black, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX.

Z nahlásenia podozrivej transakcie (čl. 147) vyplýva, že obžalovaný spísal nahlásenie podozrivej transakcie dňa 14.6.2016, t.j. 13 dní po spáchaní skutku, 4 dni po svojom výsluchu v procesnom postavení obvineného.

Z dochádzky (čl. 148-149) je zrejmé, že obžalovaný mal zaznamenaný príchod na pracovisko dňa 1.6.2016 o 12:30:14 hod. a odchod o 20:00:53 hod., teda v čase spáchania skutku (medzi 19:40 a 19:49 hod.) sa nachádzal na pracovisku.

Z e-mailovej komunikácie medzi sv. W. a pracovníkom Ministerstva vnútra (čl. 174-181) vyplýva, že dňa 10.6.2016 o 8:08 hod. boli na Ministerstvo vnútra doručené otázky od sv. W., pričom otázka č. 1 znie „dostali ste splátky pôžičiek od spoločnosti B.A. Haus a.s. Išlo o sumy 50 000 a 70 000 Eur v decembri 2014 či napríklad sumu 140 000 Eur z 3. mája tohto roku. Za čo boli tieto splátky“

Z odborného vyjadrenia (čl. 193-214) je zrejmé, že boli vytvorené obrazy údajov z mobilných telefónov zn. Samsung SM - A 3000 FU, výrobné číslo XXXBEECX (ďalej len telefón 1) a zn. Samsung Galaxy S7, výrobné číslo: L (ďalej len telefón 2), ktoré dobrovoľne vydal obžalovaný, a tieto boli následne zálohované na dátovom nosiči. V telefóne 1 neboli nájdené žiadne dáta súvisiace s prejednávanou trestnou vecou. V telefóne 2 boli nájdené obrázky zobrazujúce účet klienta Tatra banky, vytvorené dňa 1.6.2016. Ďalej bolo zo záznamov hovorov zistené, že dňa 9.6.2016 bolo komunikované s osobami označenými ako V. L. a P. W. Trend (tel. číslo XXXX XXX XXX, totožné s tým, ktoré uviedla sv. W. pri svojom výsluchu).

Zo zápisnice o prehliadke iných priestorov - motorového vozidla obžalovaného a jej fotodokumentácie (čl. 261-281) je zrejmé, že v rámci prehliadky obžalovaný dobrovoľne vydal okrem iného písomnosti - predmetné finančné prevody V. R. N. a vizitku P. W. z Trendu. Vydané písomnosti sú výtlačkami fotografií zobrazujúcimi pohyby na účte poškodeného N., konkrétne 3 prijaté platby

- v sume 140.000 Eur od platiteľa B.A. HAUS a.s. dňa 3.5.2016 označené ako vrátenie pôžičky
- v sume 70.000 Eur od platiteľa B.A. HAUS a.s. dňa 23.12.2014 označené ako splátka pôžičky
- v sume 50.000 Eur od platiteľa B.A. HAUS a.s. deň nie je čitateľný.

teda totožné platby, na ktoré sa dňa 10.6.2016 pýtala sv. W. vo svojom e-mailly adresovanom Ministerstvu vnútra.

Zo zápisnice o vykonaní domovej prehliadky a jej fotodokumentácie (čl. 289-304) vyplýva priebeh domovej prehliadky a zoznam vydaných vecí.

Zo zápisnice o vydaní vecí (čl. 305) je zrejmé, že obžalovaným boli dobrovoľne vydané mobilné telefóny zn. Samsung A3, R.: XXXXXX/XX/XXXXXX/X a zn. Samsung S7, IMEI: XXXXXX/XX/XXXXXX/X.

Z odpovede na žiadosť (čl. 316-317) sú opätovne zrejmé otázky zaslané Ministerstvu vnútra od sv. W., už vyššie rozobraté.

Z odpovede Tatra banky (čl. 320) okrem iného vyplýva, že v období 1.1.2016 do 9.6.2016 si prostredníctvom systému GATE prezeralo 12 osôb informáciu o stave účte poškodeného N., vrátane osôb, ktoré tam museli konať z dôvodu zabezpečenia plnenia svojich pracovných úloh.

Z výpovede (čl. 322) je zrejmé, že obžalovaný podal dňa 29.4.2016 výpoveď z pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou zo dňa 6.3.2013 s tým, že pracovný pomer končí dňa 30.6.2016.

V prednese v NR SR dňa 7.6.2016 (čl. 337-346) sv. L. okrem iného opakovane vyzýva poškodeného N. aby odpovedal, či dostával nejakú formu finančného plnenia z firiem, kde figuroval Y. Z.. Toto peňažné plnenie mohlo byť rôznou formou. Mohla to byť nejaká odmena za výkon niečoho, mohli to byť dividendy alebo možno splatenie časti pôžičky.

V odpovedi a správy z interného šetrenia (čl. 349-352) Tatra banka oznamuje, že z verejne dostupných informácií bola získaná indícia na možné porušenie povinnosti zachovávať bankového tajomstva. Na základe tejto indície bolo dňa 8.6.2016 zahájené vyhodnocovanie logov prístupov do bankového systému GATE pre klienta - poškodeného N.. Vyhodnotením logov bolo zistené, že k neoprávnenému

prístupovaniu k údajom vyššie uvedeného klienta došlo dňa 1.6.2016 v čase medzi 19:30 až 20:00 hod. z pracoviska na pobočke OC Danubia v Bratislave, konkrétne zamestnancom J. L. dňa 1.6.2016 v čase od 19:42 do 19:50 hod., ktorý si na svojom pracovisku vyhľadal v bankovom informačnom systéme GATE klienta podľa mena „L.“ a postupne zobrazoval jeho účty a vybrané detaily pohybov na jeho účtoch. Okrem tohto klienta boli podobné aktivity (vyhľadanie klienta, zobrazenie produktov, prípadne ďalších detailov) alebo pokusy o ne realizované na tieto mediálne známe subjekty: vyhľadanie podľa mena „V.“ dňa 25.5.2016 v čase 13:17 a 1.6.2016 v časoch 17:54 a 19:22, vyhľadanie mena „Y.“ dňa 1.6.2016 v čase XX:XX, vyhľadanie mena „W.“ dňa 1.6.2016 v čase 19:27 a vyhľadanie mena „L.“ dňa 1.6.2016 v čase 19:42. Obžalovaný nemal uvedených klientov vo svojej správe a v zmysle interných pravidiel banky nebol oprávnený vstupovať na tieto účty. Ďalej správa uvádza jednotlivé poučenia a školenia, k problematike ochrany bankového tajomstva, ochrany osobných údajov a bezpečnostných pravidiel, ktoré obžalovaný v rámci pôsobnosti v Tatra banke absolvoval. K bankovému systému GATE Tatra banka uvádza, že informácie o čítaní údajov jednotlivými používateľmi obsahuje tzv. „audit log“, ktorý je súčasťou databázy GATE. Z týchto logov je možné získať jednoznačnú informáciu o tom, kto, kedy, ako a z akého miesta čítal konkrétnu informáciu alebo zrealizoval konkrétnu zmenu na konkrétnom klientovi alebo jeho produkte. Záverom Tatra banka uvádza, že má implementovaný a funkčný systém ohlasovania porušenia Pravidiel správania RZB/RBI (tzv. whistleblowing), ktorým sú zároveň v podmienkach banky implementované povinnosti, ktoré jej vyplývajú zo zákona č. 307/2014 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s oznamovaním protispoločenskej činnosti. Všetci zamestnanci sú o existencii tohto systému informovaní v rámci nástupných aj periodických vzdelávacích aktivít. Interný predpis upravujúci proces, pravidlá a spôsob využívania je každému zamestnancovi voľne dostupný v elektronickej podobe. Oznamenie môže zamestnanec vykonať aj anonymným spôsobom. Obžalovaný od jeho nástupu do pracovného pomeru v Tatra Banke nevyužil možnosť oznamenia protispoločenskej činnosti prostredníctvom zavedeného systému „WhistleBlowing“.

Zo záznamov (čl.824-825) sú zrejmé mediálne výstupy poškodeného N..

Obžalovaný J. L. podľa odpisu registra trestov (čl. 416) nebol doposiaľ súdne trestný. Z výpisu z registra priestupkov obžalovaného (čl. 417-418) vyplýva, že obžalovaný spáchal 4 dopravné priestupky.

Z vykonaného dokazovania súd mal za nepochybne preukázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva a to závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania.

Konanie obžalovaného je dokázané radou priamych aj nepriamych dôkazov, pričom súd poukázal najmä na výpoveď obžalovaného z prípravného konania, v ktorej sa ku skutku priznal, na správu Tatra banky z interného šetrenia (podrobne rozobratá na str. 19-20 rozsudku), ktorá jednoznačne usvedčuje obžalovaného. Prístup na účet poškodeného bol vykonaný na pobočke banky v OC Danubia, v ktorej obžalovaný pracoval, v čase kedy sa obžalovaný na pracovisku nachádzal, na pracovnom počítači obžalovaného, pod prihlasovacími údajmi obžalovaného (ktorými disponoval len on, ich zdieľanie je internými predpismi banky výslovne zakázané). Tieto kroky obžalovaného zanechali v bankovom systéme nespochybniteľné digitálne dôkazy. Ďalej súd poukázal na zaistené listinné dôkazy (vytlačené screenshoty účtu poškodeného) pri vykonanej prehliadke motorového vozidla obžalovaného a na odborné vyjadrenie znalca R.. J., v ktorom je konštatovaná prítomnosť screenshotov účtov klientov Tatra banky v mobilnom telefóne obžalovaného. V neposlednom rade súd poukázal na otázky sv. W. zaslané Ministerstvu vnútra, v ktorých sa svedkyňa pýta na konkrétne sumy, z konkrétnych dní, identické ako na zaistených listinách pri prehliadke osobného motorového vozidla poškodeného, ako aj na radu nepriamych dôkazov, preukazujúcich skutkový dej tak, ako je uvedené v obžalobe. V danej súvislosti súd poukázal najmä na prečítanú časť výpovede sv. W. z prípravného konania, ktorá síce nekonkretizuje kto ju dňa 7.6.2016 kontaktoval s tým, že má informácie na poškodeného N. ani to, s kým sa stretla ohľadom týchto informácií, avšak z ostatných vykonaných dôkazov (výpoveď obžalovaného, výpisy hovorov a správ z mobilného telefónu obžalovaného) je zrejmé, že sa stretla práve s obžalovaným.

K vyššie označeným dôkazným prostriedkom, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie súdu je namieste uviesť, že boli získané, vykonané a vyhodnotené v súlade so zákonom, rešpektujúc pritom základné zásady trestného konania, a to primárne zásady uvedené v § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 10 a ods. 12 Tr. por. Vykonaným dokazovaním neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by boli v rozpore so skutkovým dejom, tak ako je uvedené v obžalobe. Obhajoba takéto dôkazy ani nenavrhovala, zamerala sa len na spochybnenie usvedčujúcich vykonaných dôkazov.

K dôkazom navrhovaným obhajobou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.9.2018 súd uviedol, že tieto boli podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietnuté nakoľko sa týkajú okolností nepodstatných pre rozhodnutie súdu a tiež okolností, ktoré boli zistené už navrhovanými dôkazmi. Uvedené sa týkalo najmä

návrhu obhajoby na ďalší dopyt Tatra banky, prostredníctvom sv. W.. Tento svedok bol riadne na hlavné pojednávanie predvolaný a všetkými procesnými stranami vypočutý. Súd mal tiež zato, že nie je potrebné vykonávať ďalšie dôkazy, keďže nemal o úplnosti zistenia skutkového stavu žiadne pochybnosti.

Na základe vykonania a zhodnotenia dôkazov týkajúcich sa skutkového zistenia predmetného trestného činu dospel súd k záveru, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že ho spáchal obžalovaný a to tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Pri právnom hodnotení dospel súd k záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. Podľa § 264 ods. 1 Tr. zák. kto vyzvedá obchodné tajomstvo, bankové tajomstvo, poštové tajomstvo, telekomunikačné tajomstvo alebo daňové tajomstvo v úmysle vyzradiť ho nepovolanej osobe alebo kto také tajomstvo nepovolanej osobe úmyselne vyzradí, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa § 264 ods. 2 písm. c) Tr. zák. odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. h) Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatelovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona.

Podľa § 91 ods. 1 zákona o bankách predmetom bankového tajomstva sú všetky informácie a doklady o záležitostiach týkajúcich sa klienta banky alebo klienta pobočky zahraničnej banky, ktoré nie sú verejne prístupné, najmä informácie o obchodoch, stavoch na účtoch a stavoch vkladov. Tieto informácie banka a pobočka zahraničnej banky sú povinné utajovať a chrániť pred vyzradením, zneužitím, poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením. Informácie a doklady o záležitostiach, ktoré sú chránené bankovým tajomstvom, banka a pobočka zahraničnej banky môžu poskytnúť tretím osobám len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutého klienta alebo na jeho písomný pokyn na účely a za ďalších podmienok uvedených v tomto súhlase alebo pokyne, ak tento zákon neustanovuje inak. Klient má právo za úhradu vecných nákladov oboznámiť sa s informáciami, ktoré sa o ňom vedú v databáze banky alebo pobočky zahraničnej banky, a na obstaranie výpisu z nej. Za porušenie bankového tajomstva sa nepovažuje poskytovanie informácií v súhrnnej podobe, z ktorých nie je zřejmý názov banky alebo pobočky zahraničnej banky, meno a priezvisko klienta a informácie podľa osobitného predpisu.

Z dokazovania bolo preukázané subjektívne zavinenie obžalovaného. Obžalovaný pritom konal vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písm. a) Tr. zák., pretože chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone (vyzvedal a vyzradil zákonnou chránené tajomstvo) porušiť záujem chránený Trestným zákonom (záujem spoločnosti na ochrane určených druhov tajomstiev).

Vyzvedaním sa rozumie aktívne konanie smerujúce k neoprávnenému získaniu údajov, na ktoré sa vzťahuje bankové tajomstvo, pričom vyzvedanie je dokonané už v okamihu, keď sa páchatel takéhoto konania dopustil v úmysle vyzradiť ho nepovolanej osobe (pohnútkou), bez ohľadu na to, či údaje tvoriace predmet bankového tajomstva skutočne aj získal alebo či ich nepovolanej osobe už vyzradil. Vykonaným dokazovaním bolo nado všetku pochybnosť preukázané, že obžalovaný vyzvedal bankové tajomstvo.

Vyzradením sa rozumie aktívne alebo pasívne konanie, v dôsledku ktorého sa uvedené tajomstvo stalo známym nepovolanej osobe, t.j. osobe, ktorá nebola oprávnená oboznamovať sa s takýmto tajomstvom. Nezáleží pritom na tom, či ho nepovolanej osobe vyzradil individuálne alebo hromadne, ani či sa s ním oboznámil oprávnené z titulu svojho zamestnania, pokiaľ ho bol podľa svojho zamestnania, povolania, postavenia, funkcie alebo podľa zákona povinný chrániť pred nepovolanou osobou. Vykonaným dokazovaním bolo nadovšetku pochybnosť preukázané, že obžalovaný bankové tajomstvo vyzradil minimálne sv. W., s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou aj sv. L..

Obžalovaný vyzvedal bankové tajomstvo v úmysle vyzradiť ho nepovolanej osobe a toto tajomstvo následne nepovolanej osobe vyzradil, čím naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva a to závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania.

Ďalej súd uviedol, že protiprávnosť konania spočíva v tom, že obžalovaný vyhotovil bez predchádzajúceho súhlasu poškodeného a bez akéhokoľvek právneho dôvodu screenshoty pohybov na účte poškodeného a tieto údaje poskytol tretej osobe, resp. osobám. Už v čase vyhotovovania predmetných screenshotov obžalovaný vedel, za akým účelom ich vyhotovuje, nakoľko v danom čase už bol v intenzívnom styku so svedkom L., poslancom NR SR, pre ktorého pracoval od 12.4.2016, ktorému aj v súčasnosti robí poslaneckého asistenta.

Obžalovaný skutok spáchal v čase, kedy bol zamestnancom banky (aj keď už v čase plynutia výpovednej doby), teda svojím konaním porušil zákonnú povinnosť chrániť bankové tajomstvo v zmysle § 91 ods. 1 zákona o bankách, povinnosť vyplývajúcu mu zákona aj z pracovnoprávneho vzťahu, následkom ktorej bolo výrazne zasiahnuté do práv poškodeného, čím naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu vyššie uvedeného zločinu s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. Povinnosť zamestnanca banky zachovávať bankové tajomstvo je nepochybne „dôležitou povinnosťou vyplývajúcou z páchatelovho zamestnania“ v zmysle § 138 písm. h) Tr. zák., keďže ide o jednu z najzákladnejších a najdôležitejších povinností zamestnancov bánk.

Obžalovaný ako zamestnanec banky mal vedomosť, že na takéto konanie nie je oprávnený, keďže bol svojím zamestnávateľom riadne poučený a zaškolený (podrobne rozobraté na str. 16-17 a 20-21 rozsudku). Súd ustálil, že nie je možné prisvedčiť obhajobnému tvrdeniu, že obžalovaný tak konal ako tzv. „whistleblower“. Z vykonaného dokazovania evidentné, že obžalovaný nemal žiadnu vedomosť o podozrivých transakciách na účte poškodeného, len indície od sv. L., ktorý mu uviedol, že na finančnom výbore dostal do rúk prehľad vyplatených nadmerných odpočtov DPH podnikateľa Z. (Z., nie poškodeného N.). Avšak ani skutočnosť, že obžalovaný dostal od sv. L. echo ohľadom podozrivých transakcií medzi Z. a poškodeným N. nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Sv. L. odmietol na hlavnom vypovedať a súd riadiac sa zásadou ústnosti a bezprostrednosti nemôže vychádzať z medializovaných informácií.

Účet poškodeného si teda obžalovaný prezeral s tým, že tam možno niečo nájde, ako vo svojej vlastnej výpovedi uviedol „zo zvedavosti“, aj keď bol bankou (niekoľkokrát, v niekoľkých dokumentoch) poučený o protiprávnosti takéhoto konania. Súd konštatoval, že obžalovaný tak učinil v čase, kedy už podal výpoveď z pracovného pomeru a bežala mu výpovedná doba, v čase kedy bol už mesiace v intenzívnom styku so sv. L. - poslancom NR SR.

Postavenie „whistleblowera“ nebolo možné obžalovanému priznať ani z toho dôvodu, že postupoval v rozpore s internými predpismi zamestnávateľa, na ohlásenie týchto transakcií nevyužil bankový systém „WhistleBlowing“ ale tieto informácie si ponechal pre vlastnú potrebu a neskôr ich vyzradil nepovolanej osobe. Podozrivé transakcie ohlásil až 14.6.2018, 13 dní po skutku, 4 dni po svojom výsluchu v pozícii obvineného, čím činí toto nahlásenie, z pohľadu snahy vyvinieť sa zo skutku získaním postavenia „whistleblowera“, za irelevantné.

Na dané trestné konanie nebolo možné aplikovať rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Guja proti Moldavsku zo dňa 12.2.2008, č. 14277/04, tak ako žiadala obhajoba. V uvedenom rozhodnutí boli určené isté kritéria, na ktoré je pri vyhodnocovaní, či sa jedná o „whistleblowing“, nutné prihliadať, a to:

- a) či sa zamestnanec obrátil najprv na nadriadeného, alebo iný príslušný orgán a či taká možnosť existuje,
- b) či zverejnenie informácie sleduje verejný záujem,
- c) autenticitu zverejňovanej informácie,
- d) dopad zverejnenia na zamestnávateľa,
- e) motív „signalizujúceho“ zamestnanca k zverejneniu informácie,
- f) výšku sankcie a jej dopad na zamestnanca.

Na uvedených bodoch je možné jednoducho dokumentovať, že na prejednávanú trestnú vec nebolo možné aplikovať rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Guja proti Moldavsku zo dňa 12.2.2008, č. 14277/04, pretože:

a) obžalovaný sa neobrátil na nadriadeného v zmysle, že by podozrivú transakciu nahlásil prostredníctvom bankou zavedeného systému „WhistleBlowing“, naopak zistené informácie si ponechal pre vlastnú potrebu a tieto následne vyzradil novinárke (sv. W.) a politickému oponentovi (sv. L.) poškodeného N.. Už v bode a) je vidieť kruciálny rozdiel medzi uvedenými prípadmi. Na rozdiel od prípadu Guja proti Moldavsku, kde vo vnútroštátnej právnej úprave chýbal právny rámec tzv. „whistleblowingu“, v tejto trestnej veci jednak právny rámec tzv. „whistleblowingu“ zákonne upravený je (napr. zákon č. 297/2008 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o ochrane pred financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov alebo zákon č. 307/2014 Z.z. o niektorých opatreniach súvisiacich s oznamovaním protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov), tak existoval aj praktický nástroj v podobe systému banky „WhistleBlowing“, ktorý poskytuje prvotnému nahlasovateľovi anonymitu. Aj v rozsudku Guja proti Moldavsku je uvedené, že uvedené zistenia je nutné riešiť najmä interne, externe len ako interné riešenie neprichádza do úvahy, inak povedané, takto závažné zistené skutočnosti je možné tretej osobe možné oznámiť len výnimočne. P. Guja však inú efektívnu alternatívu (na rozdiel od obžalovaného) nemal.

b) je možné prisvedčiť záveru, že zverejnenie by mohlo sledovať verejný záujem.

c) o autenticite zverejňovanej informácie nemožno pochybovať. Avšak aj keď sa takéto informácie zverejňujú je nutné zverejniť ich v celistvosti, nie účelovo vybrať tie, ktoré sa hodia oznamovateľovi.

d) dopad zverejnenia na zamestnávateľa (banku) je nevyčísliteľný, keďže banka stráca dôveru klientov, že je schopná dodržiavať jednu zo svojich najzákladnejších a najdôležitejších povinností - bankové tajomstvo.

e) aj keď je možné prisvedčiť záveru, že zverejnenie by mohlo sledovať verejný záujem, v danom prípade je nutné poukázať na zásadné rozdiely medzi prípadom Guja proti Moldavsku a prejednávanej trestnou vecou. Nie je možné opomenúť, že obžalovaný skutok spáchal v čase kedy bol v intenzívnom styku so svedkom L. - poslancom NR SR, politickým oponentom poškodeného N.! Obžalovaný pre sv. L. pracoval od 12.4.2016, pričom aj v súčasnosti mu robí poslaneckého asistenta. Nie je preto možné prisvedčiť obžalovanému, že jeho motívom bol (len) verejný záujem, ako tomu bol v prípade Guja proti Moldavsku, keďže z oznámenej protispoločenskej činnosti nemal p. Guja žiadny osobný prospech. Je zrejmé, že obžalovaný bol na celej veci osobne zainteresovaný.

f) rozviazanie pracovného pomeru, následné trestné stíhanie s hrozbou uloženia trestu.

Z vyššie uvedeného rozboru bolo zrejmé, že minimálne v bodoch a) a e), čiastočne aj c) nie je prejednávajúca trestná vec podobná s vecou Guja proti Moldavsku.

V demokratickom a právnom štáte nie je prípustné, aby ľudia brali spravodlivosť svojvoľne do vlastných rúk z odôvodnením, že „zisťovanie, monitorovanie zdroja majetku a jeho použitia v obchodnom vzťahu ako aj signalizovanie potencionálneho podozrenia zo spáchania trestného činu sa týkalo politicky exponovanej osoby v pozícii ministra vnútra, u ktorej iné prostriedky boja proti praniu špinavých peňazí vzhľadom na politický a právny kontext by bolo právne neúčinné“ (citovaná otázka č. 1 bod (ii) z návrhu obhajoby na začatie konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie). Uvedené sa vzťahuje aj na politické súperenie s politickými oponentmi (analogicky viď Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1017/15).

K výsluchu obžalovaného v procesnom postavení svedka sa súd bližšie nevyjadroval, , nakoľko nezákonnosť takéhoto postupu bola skonštatovaná už prokurátorom krajskej prokuratúry a tento ani nie je súčasťou súdu predloženého vyšetrovacieho spisu.

K výsluchu obžalovaného v procesnom postavení obvineného dňa 10.6.2016 o 22.45 hod. súd uviedol, že tento bol vykonaný v súlade so zákonom, pričom nie je postihnutý žiadnou takou procesnou vadou, ktorá by spôsobovala nezákonnosť a následnú nepoužiteľnosť v ďalšom konaní. Obžalovaný bol riadne poučený, pričom uviedol, že poučeniu porozumel. Bol poučený aj o práve zvoliť si obhajcu, toto právo nevyužil. V zápisnici obžalovaný uviedol, že na neho nebol vyvíjaný fyzický ani psychický nátlak. Zápisnicu obžalovaný podpísal na každej strane, jedno vyhotovenie zápisnice si prevzal. Je pravdou, že výsluch bol vykonaný v neštandardnej nočnej hodine, avšak táto skutočnosť nespôsobuje nezákonnosť predmetného výsluchu. Podľa § 55 ods. 2 Tr. por. úkony vykonávajú orgány činné v trestnom konaní a súd zásadne v čase medzi 7.00 hod. a 20.00 hod. a v úradných miestnostiach. V odôvodnených prípadoch môžu byť úkony vykonané aj mimo úradných miestností a mimo uvedeného času. V posudzovanej veci išlo práve o taký prípad, keď výsluchu obvineného v danom čase nebránila žiadna prekážka a došlo k nemu po dohode vyšetrovateľa a obvineného. Orgány činné v trestnom konaní ani súd nikdy nedokážu dopredu s presnosťou odhadnúť, ako dlho bude jednotlivý procesný úkon trvať. Dňa 10.6.2016 bol s obžalovaným vykonávaný jeden procesný úkon za druhým, tieto na seba plynule nadväzovali, obžalovaný sa všetkým dobrovoľne podrobil.

Obžalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k obžalobe okrem iného uviedol, že:

„Bol som pod neustálym dohľadom policajtov, ktorí sa tam pri mne striedali, strážili ma, nemohol sa s nikým poradiť a nemohol dobrovoľne opustiť priestor, v ktorom som sa nachádzal. De facto som bol zadržaný a bola obmedzená moja osobná sloboda. V dôsledku tohto enormného psychického tlaku zo strany policajtov som sa nachádzal vo veľmi zlom psychickom stavy, ktorý policajti využili a v neskorých nočných hodinách pristúpili k môjho výsluchu ako obvineného bez prítomnosti advokáta, ktorého mi zabránili volať pod hrozbou väzby a týmto nezákonným spôsobom ma donútili k obsahu výpovede...“.

Súd skonštatoval, že obžalovaný nebol zadržaný, zatknutý ani mu žiadnym iným spôsobom nebola obmedzená osobná sloboda. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že sa všetkým procesným úkonom podrobil dobrovoľne a s políciou spolupracoval. Žiadny psychický nátlak zo strany polície, tak ako to uvádza obhajoba nebol zistený. Naopak, v zápisnici o výsluchu obvineného obžalovaný výslovne

uviedol, že na neho nebol vyvíjaný psychický ani fyzický nátlak. Psychický nátlak tak ako ho popisuje obžalovaný nedosvedčil ani sv. J., ktorý uviedol, že „nepociťoval žiadny nenáležitý prístup príslušníkov PZ vo vzťahu k obžalovanému“. Nad rámec tu uvedeného súd uvádza, že každý výsluch je určitým stresovým momentom, avšak tento stresový moment nemožno hneď označiť za psychický nátlak.

Ďalej bolo potrebné uviesť, že obžalovaný za nachádzal na režimovom pracovisku, o čom bol obžalovaný riadne poučený, pričom obžalovaný uviedol, že poučeniu porozumel. Z predmetného poučenia súd cituje:

Pri vstupe do priestorov objektu, v ktorom sa nachádza vypočúvacia miestnosť, kde sa bude vykonávať výsluch obvineného, boli prítomné osoby vrátane obvineného poučené, že sa nachádzajú na režimovom pracovisku, kde platia najmä nasledovné pre nich relevantné režimové opatrenia:

1. Osoby sa nesmú voľne pohybovať v priestoroch režimového pracoviska, ale musia byť sprevádzané pracovníkom Národnej kriminálnej agentúry, ktorý ich prijal, pričom tento pracovník zodpovedá za dodržiavanie režimových opatrení a to až do momentu, kedy ním sprevádzané osoby neopustia budovu.
2. Osoby na režimové pracovisko nesmú vnášať a tu používať akúkoľvek záznamovú techniku bez súhlasu príslušného riaditeľa odboru alebo v jeho neprítomnosti jeho zástupcu.

S poukazom na uvedené režimové opatrenia Vás vyzývam, aby ste nenarúšali priebeh výsluchu najmä tým, že budete vnášať na režimové pracovisko a používať mobilné telefóny a iné záznamové zariadenia, ak také máte pri sebe, ďalej tým, že budete svojvoľne vychádzať z vypočúvacej miestnosti, alebo aby ste nenarúšali priebeh výsluchu iným spôsobom. Ďalej Vás vyzývam, aby ste si vypli Vaše mobilné telefóny a iné záznamové zariadenia, a uložili ich do skriniek nachádzajúcich sa tu pri vchode, pričom si ich prevezmete až pri opustení tohto režimového pracoviska.

Ak budete potrebovať prestávku počas výsluchu, napríklad hygienickú prestávku alebo inú prestávku z dôležitého dôvodu, uveďte to vyšetrovateľovi, ktorý Vám takúto prestávku vhodným spôsobom umožní. Taktiež ak budete počas výsluchu chcieť odísť a nezúčastniť sa ďalšieho priebehu výsluchu tak Vám to vyšetrovateľ tiež vhodným spôsobom umožní.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že to čo obvinený pociťoval ako „de facto zadržanie a obmedzenie osobnej slobody“ bol len režim režimového pracoviska. Z predmetného výsluchu mohol kedykoľvek odísť, čo by mu vyšetrovateľom v zmysle poučenia bolo umožnené. Taktiež nie je pravdou, že mu policajti zabránili volať. Práve naopak - bolo mu umožnené volať, čo obžalovaný aj využil a zavolať svojej priateľke O. O..

K rovnakým záverom ako súd dospel aj vyšetrovateľ Úradu inšpekčnej služby v uznesení zo dňa 27.7.2016, ktorým odmietol trestného oznámenia W. O. O., ako aj prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III v uznesení zo dňa 14.9.2016, ktorým zamietla sťažnosť J. L. proti vyššie uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III záverom vo svojom uznesení uviedla, že konanie (výsluch obvineného) netrpí žiadnymi procesnými vadami. Neskoršie tvrdenia sťažovateľa (obžalovaného) tak možno považovať za osamotené, bez akéhokoľvek relevantného podporného dôkazu.

V danej súvislosti nie je na mieste ani poukazovanie na uznesenie Najvyššieho súdu Československej republiky, Rt 25/90, keďže predmetné uznesenie sa týkalo diametrálne odlišného prípadu. V predmetnej trestnej veci bol obžalovaný prakticky obmedzený na slobode pohybu dňa 11.4.1988, kedy bol vojensky eskortovaný od útvaru v Kežmarku, kde vykonával základnú vojenskú službu, bez akéhokoľvek vysvetlenia, do Prahy. Tu bol 12.4.1988 o 7.00 hod. prevzatý vyšetrovateľom. Potom bol, už v putách, niekoľko hodín prevázaný do Ostravy. Tieto dvojdenné miestne presuny a následná zaistovacia eskorta do Ostravy v putách museli nesporne vyvolať jeho fyzickú únavu a duševný stres. Obvinený bol vypočúvaný bez akéhokoľvek odpočinku ihneď po príjazde do cieľového mesta. Jeho výsluch v neskorých nočných hodinách (od 19.00 hod. dňa 12.4.1988 do 01:00 dňa 13.4.1988) i dlhodobé trvanie výsluchu (6 hodín) odporuje regulárnosti a etike výsluchovej praxe. Súd skutočne nerozumie, akú paralelu vidí obhajoba s prejednáványm prípadom a prípadom uvedeným v uznesení Najvyššieho súdu Československej republiky, Rt 25/90.

K návrhu obhajoby na podanie doplňujúcej informácie podľa tzv. informačnej smernice EÚ č. 2012/13/EÚ z 22.5.2012 súd uvádza, že všetky listiny (obžaloba, uznesenie o vznesení obvinenia, poučenia atď.) tak,

ako to vyžaduje slovenský právny poriadok boli obhajobe doručené. Z teórie európskeho práva pritom vyplýva, že smernice len stanovujú (legislatívny) cieľ, ktorý má byť dosiahnutý. Voľba prostriedku je na vnútroštátnom uvážení, vo všeobecnosti sa za neho v zmysle judikatúry Súdneho dvora pre Európsku únie považuje všeobecne záväzný právny predpis. Smernice, na rozdiel od nariadení, nemajú (až na výnimky) priamy účinok. Vertikálny priamy účinok smernice jej je možné priznať až po uplynutí tzv. implementačnej doby (rozhodnutie Európskeho súdneho dvora č. 148/78, prípad Ratti). Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd uvádza, že smernica EÚ č. 2012/13/EÚ z 22.5.2012 bola do slovenského právneho poriadku transponovaná zákonom (novelou) č. 174/2015 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Preto nie len že nie je na mieste dovolávať sa práv z vyššie uvedenej smernice, tak potom už vôbec nie je prípustné podávať opravné prostriedky podľa čl. 8 ods. 2 uvedenej smernice v spojení s čl. 47 Charty základných práv a slobôd EÚ, o ktorých podľa obhajoby musí rozhodnúť nadriadený súd. Takéto právne výklady práva Európskej únie hraničia s právnym šarlatánstvom a nie je možné ich vyhodnotiť inak ako snahy o obštrukciu súdneho konania.

Čo sa obhajobou namietanej obžaloby týka, v tejto súvislosti súd konštatuje, že táto bola podaná v súlade s § 234 Tr. por. a obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 235 Tr. por. Skutková veta obžaloby je dostatočne jasná a zrozumiteľná, preto nie je na mieste námietka obhajoby ktorá žiada precizovať, akú konkrétnu povinnosť obžalovaný porušil a aký konkrétny údaj alebo informáciu mal obžalovaný vyzradiť nepovolanej osobe. Je irelevantný názor obhajoby, že výsledky vyšetrovania neodôvodňovali postavenie obvineného pred súd, uvedené je len na vyhodnotení prokurátora. Ako bol rozobraté vyššie, súd nezistil žiadne porušenie práva na obhajobu ani ďalšie závažné procesné chyby prípravného konania (až na výsluch obvineného v postavení svedka v prípravnom konaní, ktorá však bola odstránená ešte v prípravnom konaní), tak ako to uvádza obhajoba.

Uvedené sa rovnako vzťahuje aj na námietky obhajoby voči uzneseniu o začatí trestného stíhania. Predmetné uznesenie obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 199 ods. 3 Tr. por. Vyšetrovateľ PZ disponoval už v okamihu vydania uznesenia o začatí trestného stíhania konkrétnymi zisteniami, ktoré v tom čase preukazovali dôvodnosť začatia trestného stíhania. Už samotné trestné oznámenie obsahovalo dostatočné indície. To aký postup vyšetrovania následne orgán činný v trestnom konaní zvolí je opäť len na jeho vlastnej úvahe.

Rovnako nie sú dôvodné ani námietky obhajoby voči uzneseniu o vznesení obvinenia. Predmetné uznesenie obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle § 206 ods. 3 Tr. por. Skutková veta predmetného uznesenia je dostatočne zrozumiteľná a jasná, nie zmätočná ako uvádza obhajoba. Vtedy zistené skutočnosti dostatočne odôvodňovali vydanie uznesenia o vznesení obvinenia.

Žiadna nezákonnosť nebola zistená ani pri odbornom vyjadrení podaného R.. J.. Jedinou výtkou smerom k odbornému vyjadreniu je formálna chyba neoznačenia žiadosti o odborné vyjadrenie ako opatrenia v zmysle § 141 ods. 2 Tr. por. Vo zvyšku súd konštatuje, že uvedené odborné vyjadrenie bolo vyhotovené v súlade s prevádzacími predpismi, t.j. zákonom č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s (v čase vyhotovenia odborného vyjadrenia platnou) inštrukciou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 7/2009 (JU) o organizácii a riadení znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti a ďalšími na predmetnú problematiku sa vzťahujúcimi predpismi.

Z prílohy č. 6 inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 7/2009 (JU) o organizácii a riadení znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti súd cituje:

10 04 00

Riadiaca technika, výpočtová technika (hardvér)

Na účely tejto inštrukcie je odvetvím, ktoré skúma javy, technické zariadenia a systémy súvisiace s tvorbou elektronických informácií, ich distribúciou, uchovávaním a využívaním. Výpočtová technika sú technické prostriedky určené na akékoľvek spracovanie informácií.

Znalcovi bolo uložené vytvoriť obrazy údajov (tzv. image) z predložených mobilných telefónov a tieto zálohovať na dátovom nosiči, prípadne uviesť iné zistenia. V zmysle uloženého pokynu znalec vyhotovil

obrazy údajov (tzv. image) a tieto zálohoval na dátovom nosiči, pričom popísal štruktúru zistených údajov a v krátkosti analyzoval, či sa na predmetných mobilných telefónoch nachádzajú dokumenty alebo súbory týkajúce sa prejednávanej trestnej veci. Na uvedený úkon preto nepochybne „postačuje“ znalecká spôsobilosť pre odbor 100000 - Elektrotechnika a odvetvie 100400 - Riadiaca technika, výpočtová technika (hardvér).

Znalec teda vyhotovil dôkazný prostriedok (odborné vyjadrenie), samotné dôkazy si z neho extrahovali až orgány činné v trestnom konaní, resp. súd, teda znalec žiadnym spôsobom neprekročil pole svojej pôsobnosti. Na konci sú uvedené digitálne údaje, ktoré dokazujú, že bol vyhotovený práve a len obraz údajov (tzv. image) z predložených telefónov, zo strany znalca nedochádzalo k žiadnej modifikácii údajov, tak ako to naznačuje obhajoba.

V danej súvislosti bolo nutné vysporiadať sa zo znaleckým posudkom č. 9/2017 vypracovaným Expertíznym inštitútom informatiky, s.r.o. predloženým obhajobou. V uvedenom znaleckom posudku boli znaleckej organizácii zadané na zodpovedanie nasledovné otázky:

- 1) Vyhotovte forenzne validnú kópiu (forezný obraz, resp. digitálny dôkaz v podobe tzv. „image“) dát (digitálnych údajov) z objednávateľom predloženého dátového nosiča.
- 2) Vyjadrite sa z technického hľadiska k možnej technickej dôveryhodnosti, správnosti, úplnosti, spoľahlivosti, autenticite alebo aj ďalším technickým/technicko-bezpečnostným atribútom/parametrom uvádzaných údajov a informácií poskytnutých spoločnosťou „Tatra banka, a.s.“ v predmetnom trestnom stíhaní. Uveďte vo všeobecnosti z technického hľadiska aké požiadavky, resp. ďalší technický kontext je potrebné prevádzkovateľom plniť pri prevádzke informačných systémov/informačných technológií, a to najmä z hľadiska možného kvalifikovaného riadenia/dokumentovania incidentov informačnej bezpečnosti a tiež možnej dôkaznej hodnoty prípadných zaisťovacích digitálnych údajov/digitálnych dôkazov/bezpečnostných informácií a pod.
- 3) Vyjadrite sa k znaleckému úkonu vyhotovenému znalcom R.. J. s označením „odborné vyjadrenie č. 18/2016“. Osobitne sa vyjadrite k možnej technickej kvalite, resp. validite znalcom uvádzaných záverov.
- 4) Vyjadrite sa k znaleckému úkonu vyhotovenému znalcom R.. J. s označením „znalecký posudok č. 19/2016“. Osobitne sa vyjadrite k možnej technickej kvalite, resp. validite znalcom uvádzaných záverov.
- 5) Uveďte iné dôležité zistenia týkajúce sa vyššie uvedených otázok.

K uvedeným položeným otázkam bolo v prvom rade nutné uviesť, že znalec nie je v zmysle § 142 ods. 1 Tr. por. oprávnený riešiť právne otázky ani hodnotiť vykonané dôkazy, ani robiť právne závery. V danej súvislosti je preto nutné konštatovať, že otázky č. 2, 3 a 4 sú jednoznačne formulované smerom, aby znalec hodnotil vykonané dôkazy, čo aj znalec učinil. Rovnako nie je znalec oprávnený vyjadrovať sa k tomu, či je iný znalec odborne spôsobilý na vykonanie určitého úkonu, resp. že tento úkon bol podaný technický nepríslušným znalcom. V danej časti znaleckého posudku znalecká organizácia postupovala v rozpore so zákonom, preto nie je možné na závery znaleckého posudku znaleckej organizácie prihliadať. Znalecká organizácia síce vykonala siahodlhé dokazovanie a zaoberala sa všetkým okrem toho, čo je predmetom obžaloby, teda či fotografie zo stavu počítačového systému v momente zobrazenia boli alebo neboli vyhotovené formou screenshotu. Znalecká organizácia si obmedzila na skonštatovanie faktu, že znalec R.. J. nemá odbornú spôsobilosť na vykonanie multiodvetvového úkonu (pričom na konštatáciu takéhoto faktu znalecká organizácia nie je oprávnená) a screenshoty už ďalej neskúmali.

V nadväznosti na otázku č. 2 znaleckého posudku č. 9/2017 vypracovaným Expertíznym inštitútom informatiky, s.r.o. je zároveň vhodné opýtať sa otázku „Qui bono?“ Aký mala Tatra banka prospech z toho, že podala trestného oznámenie práve na obžalovaného. Odpoveď je jasná: žiadny. Už len tým, že Tatra banka podala trestné oznámenie de facto uškodila sama sebe. Verejne sa priznala, že informácie unikajú z jej strany, že nebola schopná dodržať jednu zo svojich najzákladnejších a najdôležitejších povinností - zachovávať bankové tajomstvo. Aj v obraze tohto konštatovania je potrebné nahliadať na dôkazy predložené Tatra bankou. Súd sa preto nestotožnil s návrhom obhajoby vykonať technicky dôveryhodným spôsobom akvizíciu potrebných počítačových údajov z informačného systému Tatra banky. Takýto úkon považuje súd za nadbytočný a neúčelný, nakoľko o autenticite informácií poskytnutých Tatra bankou nemožno mať pochybnosti.

Súd sa rovnako nestotožnil s námietkou obhajoby, ktorá namietala nezákonnosť vykonanie prehliadky iných priestorov - motorového vozidla. Táto bola vykonaná v súlade s § 101 Tr. por. Rovnako nedôvodná je námietka obhajoby, že „taška“ v ktorej boli nájdené screenshoty účtu poškodeného N. bola do

motorového vozidla obžalovaného ľst'ou policajtov. Príslušníci PZ nemohli mať dopredu tušenie, čo bude obsahom tejto „tašky“, preto jej vydanie ani nežiadali už na pobočke Tatra banky. Z logiky veci je zrejmé, že bolo dôvodné predpokladať, vzhľadom na rozsah plánovaných procesných úkonov s obžalovaným, že tento sa už do práce nevráti, preto bolo úplne logické a racionálne, že mu príslušníci PZ uviedli, aby si so sebou vzal všetky veci. Manipulácia s dôkazmi zo strany príslušníkov PZ, tak ako naznačuje obhajoba, nebola ničím preukázaná, vyznieva až absurdne, vzhľadom na ostatné vykonané dôkazy. Rovnako je nutné konštatovať, že dôkaz získaný vykonaním prehliadky iných priestorov - motorového vozidla obžalovaného nie je jediným usvedčujúcim a kľúčovým pre túto trestnú vec, ale len jedným z mnohých.

K samotnému odôvodneniu príkazu na prehliadku iných priestorov súd uvádza, že toto je dostatočne zrozumiteľné a jasné, v súlade so zákonom tak, ako to uvádza § 101 ods. 1 Tr. por. Je logické, že odôvodnenie príkazu na vykonanie prehliadky iných priestorov a príkazu na domovú prehliadku je to značnej miery totožné, nakoľko sa jedná o tú istú trestnú vec, toho istého obžalovaného, týkajúce sa toho istého skutku, pričom sa hľadajú tie isté veci, ktoré by mohli byť dôležité pre trestné konanie. V takýchto príkazoch nie je možné jednoznačne konkretizovať vec, ktorá môže byť dôležitá pre trestné konanie, keďže táto vec má byť prehliadkou ešte len nájdená. Preto je určité zovšeobecnenie prípustné. Rovnako je v súlade s § 101 ods. 2 Tr. por. konkretizácia osôb, ktoré majú prehliadku vykonať ako aj následné pristúpenie k výkonu prehliadky iných priestorov týmito určenými osobami. Trestný poriadok v § 10 ods. 8, ods. 9 a ods. 10 výslovne uvádza, kto sa pre účely tohto zákona rozumie policajtom. Takisto bolo legitímne, že bolo pristúpené k vykonaniu prehliadky aj po tom, čo obžalovaný dobrovoľne vydal určité veci, keďže tu bolo dôvodný predpoklad, že sa v motorovom vozidle nájdu aj ďalšie veci dôležité pre trestné konania. Ďalšia vec (mobilný telefón Samsung GT) bola následne aj zaistená. Síce z nej nebolo zistené nič súvisiace so skutkom, čo však orgán činný v trestnom konaní dopredu nikdy nemôže vedieť.

Obdobné námietky aké obhajoba uviedla voči príkazu na prehliadku iných priestorov uplatnila aj voči príkazu na domovú prehliadku. Na tieto už súd v plnej miere reagoval vo vyššie uvedených odstavcoch týkajúcich sa príkazu na prehliadku iných priestorov, preto nepovažuje za potrebné ich opätovne uvádzať.

Ku všetkým zásahom do základných práv a slobôd obžalovaného súd v súhrne uvádza, že tieto boli proporcionálne s tým, aké skutočnosti sa zisťovali.

Záverom súd uviedol, že sa nezaoberal „spôsobenou škodou“, tak ako to navrhuje obhajoba, nakoľko „spôsobená škoda“ nie je zákonným znakom skutkovej podstaty zločinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.

Po takto vykonanom dokazovaní súd uznal J. L. vinným zo zločinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona a uložil mu podľa § 264 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkložil a zároveň ukložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ustanovil skúšobnú dobu probačného dohľadu v trvaní 5 (päť) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. e) Trestného zákona súd obžalovanému ukložil povinnosť spočívajúcu v príkaze verejne sa ospravedlniť poškodenému V. L. N.. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému ukložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, ktorého obsahom je povinnosť dodržiavať bankové tajomstvo v trvaní 5 (päť) rokov.

Na základe odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), e) Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/48/2017 zo dňa 25.09.2018 v celom rozsahu a rozsudkom uznal J. L. vinným zo zločinu ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1 alinea prvá, ods. 2 písm. c) Tr. zák. na skutkovom základe, že v Bratislave dňa 01.06.2016 v čase medzi 19.40h až do 19.49h v pobočke Tatra banky a.s. nachádzajúcej sa v priestoroch OC Danubia v Bratislave na Panónskej ceste č. 16, ako 4To/52/2019 zamestnanec Tatra banky a. s. zaradený na pracovnej pozícii business poradca, v čase plynutia jeho výpovednej lehoty zo zamestnania v banke

a súčasnom výkone pracovnej činnosti asistenta poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, bez oprávnenia a akéhokoľvek pracovného dôvodu, na pracovnom počítači prostredníctvom zneužitia prihlasovacieho hesla do bankového informačného systému GATE, nahliadol do stavu bankového účtu, ktorého majiteľom bol vtedajší Minister vnútra SR V. L. N. a následne vyhotovil fotografie zobrazujúce pohyby na bankovom účte vtedajšieho ministra vnútra, ktoré si vytlačil do papierovej podoby, pričom išlo konkrétne o tri prijaté platby a to v sume 140.000 euro od platiteľa spoločnosti B.A.Haus a. s., v sume 70.000 euro od platiteľa spoločnosti B.A.Haus a. s. a v sume 50.000 euro od platiteľa spoločnosti B.A.Haus a. s., pričom tak konal s cieľom poskytnúť tieto informácie pochádzajúce z bankového účtu médiám, t. j. osobám, ktoré nemajú oprávnenie nakladať s údajmi tvoriacimi bankové tajomstvo, čo sa napokon aj stalo a údaje o uvedených platbách na bankovom účte vtedajšieho ministra vnútra poskytol redaktorke z časopisu Trend a takto konal napriek svojej vedomosti o tom, že informácie o stavoch na účtoch klientov banky tvoria predmet bankového tajomstva s tým, že neoprávnené pozeranie bankových účtov klientov banky je závažným porušením pracovnej disciplíny ako aj napriek svojej vedomosti o tom, že ako zamestnanec banky je povinný zachovávať, ochraňovať a dodržiavať bankové tajomstvo ako aj osobné údaje klientov banky, o čom bol opakovane poučovaný zo strany banky. Uložil mu podľa § 264 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a uložil sa probačný dohľad nad správaním obžalovaného s určením skúšobnej doby vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 51 ods. 4 Tr. zák. obžalovanému prikázal v priebehu skúšobnej doby písomne spracovať, v rozsahu minimálne 30 normostrán, vlastnú analýzu legislatívy regulujúcu oblasť bankového tajomstva a nakladania s osobnými údajmi v Slovenskej republike a odovzdať ju probačnému úradníkovi. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, ktorého obsahom je povinnosť zachovávať bankové tajomstvo na dobu 3 (tri) roky.

Proti rozsudku krajského súdu podal obvinený dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky V. F. O. a sudkýň V. X. D. a V. W. E., v trestnej veci obvineného J. L. pre zločin ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 21. januára 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného J. L. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2019, sp. zn. 4To/52/2019, rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/52/2019 z 25. júna 2019, a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, porušený zákon ustanoveniach § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v neprospech obvineného J. L.. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/52/2019 z 25. júna 2019 a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

„V podanom dovolaní obvinený namietal, že v jeho trestnej veci mal rozhodnúť súd v nezákonnom zložení [§ 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], malo byť zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] a napokon, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom posúdení zisteného skutku alebo použítí iného hmotnoprávneho ustanovenia [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. Poukázal na skutočnosť, že už v odvolacom konaní namietal nedostatočné vymedzenie skutku v rozsudku okresného súdu, teda neuvedenie konkrétnych údajov, ktoré mal nahliadnutím na stav bankového účtu zisťovať a následne vyzradiť ako náležitosti takzvanej skutkovej vety, s čím sa krajský súd stotožnil, pretože zrušil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o vine a následne sám znenie skutkovej vety upravil, konštatujúc v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, že skutok bol v obžalobe prokurátora a v konečnom dôsledku v rozsudku okresného súdu nedostatočne vymedzený v podstatnej skutkovej okolnosti, bez uvedenia ktorej v skutkovej vete nie je možné konštatovať naplnenie normatívneho znaku „bankové tajomstvo“ chránené skutkovou podstatou žalovaného trestného činu. Zároveň však krajský súd úpravu skutku v skutkovej vete v dôvodoch napadnutého rozhodnutia označil za spresnenie skutku, respektíve jeho presnejšie vymedzenie, bez zásadných zmien skutkovej vety a bez narušenia totožnosti skutku.

V súvislosti s úpravou skutkovej vety postupom odvolacieho súdu obvinený v podanom dovolaní nenamietal porušenie zásady totožnosti skutku oproti obžalobe, ale namietal porušenie zákazu zmeny k horšiemu, keď podľa jeho názoru by bez „doplnenia“ skutkovej vety odvolacím súdom, pôvodné vymedzenie skutku neobsahovalo skutkové okolnosti subsumovateľné pod znak „bankového tajomstva“ ako súčasti skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Námietku porušenia zákazu zmeny k horšiemu úpravou skutkovej vety krajským súdom obvinený ďalej v podanom dovolaní rozvádzal a polemizoval s publikovanou judikatúrou (R 19/1964), rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To/9/2017 z 11. decembra 2018, ako aj odbornou literatúrou (Šámal, P. a kol. Trestní Rád, 7. vydání, C.H. Beck, 2013, str. 3089), na ktoré poukázal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Vyjadril názor, že závery vyššie uvedeného publikovaného rozhodnutia (R 19/1964), ako aj týkajúca sa vyššie označená odborná literatúra v namietanej časti, sú prekonané novšou a ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (konkrétne rozhodnutím sp. zn. 2To/11/2015 z 25. októbra 2016, publikovaným v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 49/2017, rozhodnutím sp. zn. 1TdoV/7/2016 zo 14. júna 2017, sp. zn. 6Tdo/18/2019 z 28. mája 2019). Spomínané rozhodnutie sp. zn. 2To/9/2017 je podľa názoru dovolateľa na jeho prípad nepoužiteľné, pretože v uvedenom prípade rozhodoval odvolací súd na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaných, čo nie je jeho prípad. V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal, že za situácie, ak prokurátor odvolanie nepodá a tento opravný prostriedok podá len obvinený vo svoj prospech, nie je možné akokoľvek meniť znenie skutkovej vety v neprospech obvineného oproti stavu, ako ju uviedol okresný súd. Svoje tvrdenie o nemožnosti „akejkoľvek“ zmeny znenia skutku v neprospech obvineného jeho úpravou za vyššie naznačenej situácie, obvinený vyvodzoval predovšetkým z už spomínaného publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 49/2017), v ktorom najvyšší súd konštatoval, že podoba skutkovej vety napadnutého rozsudku nemôže byť (rovnako ako ostatné časti jeho výroku) nijako zmenená v neprospech obžalovaných, keďže odvolanie podali len oni, nie v ich neprospech prokurátor (tzv. *reformatio in peius* v zmysle § 322 ods. 3 veta druhá; § 327 ods. 2 Trestného poriadku). Podľa názoru dovolateľa zákaz zmeny k horšiemu úpravou skutkovej vety v prípade podania odvolania len obvineným vyplýva taktiež z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/7/2016 zo 14. júna 2017, podľa ktorého je zákaz zmeny k horšiemu (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy účinnej do 30. septembra 1994) bezvýnimčný a všeobecný (predtým platil len pre sprísnenie trestu). V neprospech obžalovaného teda nemôže byť relevantne zmenený žiaden z výrokov rozsudku vyhláseného v novom konaní (to platí aj v rovnakej situácii po rozhodnutí dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku). Z hľadiska skoršieho odsudzujúceho výroku o vine je zmenou k horšiemu nielen zmena, ktorá by viedla k prísnejšej právnej kvalifikácii, ale aj zmena, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Inak by sa zmysel univerzálneho zákazu zmeny k horšiemu, viažuci sa na práva obhajoby pri podaní opravného prostriedku stratil zmysel. Obžalovaný by síce svojím odvolaním (len na základe ktorého sa rozhodlo v jeho prospech), obsahovú chybu rozhodnutia vystihol, avšak nič by tým nezískal, nakoľko po reparačnej úprave skutkovej vety by bol opätovne (a rovnako) odsúdený (ide o inú situáciu, než je náprava odstrániteľného procesného nedostatku v novom konaní, najmä pri dokazovaní, keď ostanú výsledné skutkové zistenia nezmenené). Obdobné právne závery je možné podľa názoru obvineného čerpať aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/18/2019 z 28. mája 2019, ktorým dovolací súd zamietol dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky a v odôvodnení danej trestnej veci uviedol, že odvolací súd pre absenciu odvolania prokurátora v neprospech obvinenej, výsledky tohto dokazovania nemohol premietnuť do skutkovej vety. Došlo by totiž k zhoršeniu postavenia obvinenej, čo by bolo v rozpore so zásadou zákazu zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*). Podľa dlhodobej súdnej praxe sa totiž zásada zákazu zmeny k horšiemu týka nielen výrokov o treste, náhrady škody, o ochrannom opatrení, ale aj výroku o vine - skutkovej vety a jej právnej kvalifikácie. Napokon obvinený zrekapituloval svoje tvrdenia a uviedol, že zmenou popisu skutkového deja a nedostatočným zohľadnením zákazu zmeny k horšiemu, podľa jeho názoru, došlo k porušeniu zákona v ustanovení § 327 ods. 2 Trestného poriadku, v jeho neprospech a naplnení dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. V ďalšej časti svojho dovolania obvinený poukázal na to, že v rámci hlavného pojednávania pred okresným súdom dňa 25. septembra 2018 si cestou svojho obhajcu uplatnil právo podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o prave na informácie v trestnom konaní. Už prokurátor, ale aj samosudkyňa odmietli obhajcovi na podklade jeho žiadosti o informáciu spresniť znenie skutku a vymedziť rozsah dokazovania. Obhajca si preto následne uplatnil právo na opravný prostriedok podľa čl. 8 ods. 2 spomínanej smernice. O tomto opravnom prostriedku

okresný a krajský súd nekonali s odôvodnením, že obsah návrhu obvineného nezodpovedá čl. 8 ods. 2 dotknutej smernice a informácie, ktoré žiada obhajoba doplniť do skutkovej vety obžaloby sú obsahom spisu, a to či majú byť alebo nemajú byť aj obsahom skutkovej vety je na posúdení súdu. V tejto súvislosti obvinený vyjadril názor, že Slovenská republika nezavedením opravného prostriedku proti neposkytnutiu informácií do svojho právneho poriadku, nesprávne prebrala vyššie uvedenú smernicu, a preto aj podal sťažnosť Európskej komisii, ktorá je vedená pod sp. zn. CHAP (2019)01716. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený v podanom dovolaní ďalej uviedol, že s „efektívnym výkonom práva na obhajobu“ súvisela aj jeho požiadavka na úplný zvukový záznam z hlavného pojednávania zo dňa 10. mája 2018, na verejnosť pojednávania v nevyhnutnom rozsahu, uplatnenie práva na primeranú odpoveď v prípade námietok k absencii nestrannosti sudcu, vykonanie relevantných dôkazov s poukazom na nemožnosť dokončiť znalecké dokazovanie, podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie za účelom výkladu práva Európskej únie. Podľa názoru dovolateľa v prípade trestnej veci obvineného dochádza aj ku kolízii záujmov, keď dôvernosť bankového tajomstva a princíp lojality k zamestnávateľovi je v kolízii s verejným záujmom na prístup k závažným informáciám, ako aj s bojom proti podozreniam z využívania finančného systému na účely prania špinavých peňazí, ako aj s bojom proti korupcii. V uvedenej kolízii je potrebné vyriešiť, ktorý záujem má mať prednosť a za splnenia akých podmienok. V tejto súvislosti poukázal na návrh Smernice Európskeho parlamentu a Rady o ochrane nahlasujúcich porušení práva Únie, podľa ktorej verejné nahlasovanie porušení spadajúcich do jej pôsobnosti má nárok na ochranu v prípade splnenia podmienky, že sa nemohlo opodstatnene očakávať použitie kanálov interného alebo externého nahlasovania z dôvodu bezprostredného alebo zjavného ohrozenia verejného záujmu alebo mimoriadnych okolností prípadu alebo v prípade rizika nezvratných škôd. V ďalšom dovolateľ označil za nesprávny prístup odvolacieho súdu k dôvodnosti položenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie dôvodiac, že článok 47 Charty základných práv Európskej únie zaručuje v práve Únie ochranu poskytovanú článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému Európska únia pristúpila, preto podľa názoru dovolateľa nepochybne Súdnemu dvoru Európskej únie prináleží osobitne zaručiť mieru preskúmania výkladu a uplatňovania procesných požiadaviek stanovených právom Únie. V tejto súvislosti dovolateľ namietal, že doplniť dokazovanie zisťovaním, či Tatrabanka, a. s. sporné bankové operácie ako podozrivé nahlásila a ako s nimi naložila navrhol z dôvodu, že Finančná spravodajská jednotka podlieha priamo prezidentovi Policajného zboru a ten priamo ministrom vnútra Slovenskej republiky, čo vzbudzuje podľa jeho názoru dôvodnú obavu z neefektívnosti interného alebo externého hlásenia, pritom práve otázka akým spôsobom boli nahlásené podozrenia prešetrované, je jedným z hodnotiacich kritérií Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok Guja proti Moldavsku). Za nesprávny považoval dovolateľ aj postup krajského súdu pri vysporiadaní sa s námietkou zaujatosti obvineného voči sudkyňi súdu prvého stupňa, o ktorej okresný súd z dôvodu oneskorenia jej podania nerozhodoval, keď odvolací súd neuložil súdu prvého stupňa povinnosť vysvetliť svoje postoje, ale sám ich zhodnotil. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovacia činnosť súdov Českej republiky, ktorá vyžaduje vysporiadanie sa s námietkou zaujatosti, a to aj v situácii, keď strana, ktorá ju vzniesla, stratila v dôsledku omeškania procesnú výhodu v podobe povinnosti rozhodnúť o nej uznesením, proti ktorému je prípustný opravný prostriedok. Navyše Ústavný súd Slovenskej republiky jeho ústavnú sťažnosť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie odmietol (uznesenie sp. zn. I. ÚS 19/2018), zároveň však konštatoval, že v ďalších štádiách trestného konania bude mať k dispozícii právne prostriedky na účinnú obranu jeho označených práv a námietok, o ktorých budú nielen oprávnené, ale aj povinné rozhodnúť vecne príslušné súdy. Súd prvého stupňa sa však s jeho námietkou zaujatosti vôbec nevysporiadal, neuviedol žiadne úvahy a tak ani obvinený nemohol na tieto skutočnosti adekvátne reagovať vo svojom odvolaní, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu práva na obhajobu. Dovolateľ nesúhlasil ani s vylúčením verejnosti v takom rozsahu a takým spôsobom (bez vypočutia procesných strán), ako k tomu pristúpil súd prvého stupňa, o to viac, že odvolací súd vykonal rozsiahlu časť dokazovania bez vylúčenia verejnosti. Naplnenie dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (súd mal rozhodnúť v nezákonnom zložení), videl obvinený v tom, že senát krajského súdu, ktorý rozhodol o jeho odvolaní má štyroch členov, pričom opatrenie ktoré predpokladá rozvrh práce krajského súdu (bod II, ods. 2 Základných zásad všeobecne platných pre Rozvrh práce na trestnoprávnom kolégiu Krajského súdu v Bratislave), a ktorým predseda senátu zodpovedný za chod senátu určí, ktorí traja sudcovia zo štyroch členov toho istého senátu, prejednávajú a rozhodnú odvolanie obvineného, nie je súčasťou Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky (sp. zn. III. ÚS 200/98, sp. zn. I. ÚS 1171/14, sp. zn. I. ÚS 1206/04, sp. zn. I. ÚS 2769/15) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých pravidlá pre pridelovanie súdnej agendy musia

byť stanovené priamo v rozvrhu práce (formálny aspekt) a tieto pravidlá musia byť transparentné, všeobecné, určené vopred a musia obsahovať záruky proti prípadnému zneužitiu (materiálny aspekt). Z Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave a ani z dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu nie je, podľa názoru obvineného, dostatočne zrejmé, na základe akých kritérií a pravidiel došlo k výberu zloženia trojčlenného senátu, ktorý rozhodol o odvolaní obvineného, predsedom zodpovedného za chod senátu. Podľa názoru dovolateľa v prípade, ak je ponechané zloženie senátu na predsedovi zodpovednému za chod príslušného senátu, bez vopred stanovených pravidiel uvedených v rozvrhu práce, dochádza k porušeniu práva na zákonného sudcu v zmysle § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V podstate z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že dovolaním napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) a písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v neprospech obvineného, súčasne, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil a krajskému súdu podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal, aby trestnú vec obvineného znovu v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol. K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. K dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a súvisiacim námietkam obvineného prokurátor uviedol, že senát 4To Krajského súdu v Bratislave rozhodol v zákonom zložení a skutočnosť že, obvinený nemal možnosť vopred sa oboznámiť s konkrétnymi pravidlami pre zloženie senátu, nezakladá, podľa jeho názoru, porušenie práva na zákonného sudcu. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a námietkam obvineného v tomto smere prokurátor uviedol, že právo na obhajobu obvineného nebolo zásadným spôsobom porušené, o všetkých jeho návrhoch a podaniach rozhodol okresný alebo krajský súd, s tým, že konajúce súdy jasne a zrozumiteľne odôvodnili svoj postup, a to aj v prípade, ak nevyhoveli návrhom obvineného. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a námietke týkajúcej sa úpravy skutkovej vety odvolacím súdom, prokurátor uviedol, že tento postup nemožno pokladať za porušenie zákazu zmeny k horšiemu, nakoľko odvolací súd len „precizoval“ skutkové okolnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného J. L. vo vzťahu k namietanej okolnosti spočívajúcej v úprave skutku krajským súdom je opodstatnené, pretože ňou krajský súd porušil zákaz zmeny k horšiemu, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Navyše v dôsledku takéhoto postupu krajského súdu došlo následne aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku, a tým k naplneniu aj dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Podľa ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (publikované rozhodnutie najvyššieho súdu pod číslom 7 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 - ďalej len „R 7/2011“) právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Podľa § 322 ods. 3, veta druhá, Trestného poriadku v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody. Z citovaného ustanovenia používajúc argumentum a contrario (výklad opakom) vyplýva, že odvolací súd nesmie len na podklade odvolania podaného v prospech obžalovaného zmeniť napadnutý rozsudok v jeho neprospech, ak odvolanie prokurátora (prípadne poškodeného vo vzťahu k výroku o náhrade škody) v neprospech obžalovaného absentuje, čomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 327 ods. 2 Trestného poriadku týkajúce sa postupu okresného súdu v novom konaní po zrušení jeho rozsudku krajským súdom v odvolacom konaní. Uvedené ustanovenia (ale aj § 391 ods. 2 Trestného poriadku vzťahujúci sa na dovolacie konanie) zakotvujú zásadu zákazu zmeny k horšiemu („reformatio in peius“) len na podklade

odvolania podaného v prospech obžalovaného, pri absencii odvolania podaného v jeho neprospech. Tento zákaz je pritom (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, účinnej do 30. septembra 1994) bezvýnimočný a všeobecný (predtým platil len pre sprísnenie trestu).

V neprospech obžalovaného teda nemôže byť za takejto situácie (pri absencii odvolania v neprospech obžalovaného) relevantne zmenený žiaden z výrokov odvolaním napadnutého rozsudku, a to či už rozsudkom vyhláseným v novom konaní súdom prvého stupňa alebo súdom odvolacím, pokiaľ po zrušení odvolaním napadnutého rozsudku odvolací súd vo veci sám rozhodne. Z hľadiska predchádzajúceho odsudzujúceho výroku o vine je zmenou k horšiemu nielen zmena, ktorá by viedla k prísnejšej právnej kvalifikácii, ale aj zmena, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Inak by sa zmysel univerzálneho zákazu zmeny k horšiemu, viažuci sa na práva obhajoby pri podaní opravného prostriedku, stratil. Obžalovaný by síce svojím odvolaním (len na základe ktorého sa rozhodlo v jeho prospech), obsahovú chybu rozhodnutia vystihol, avšak nič by tým nezískal, nakoľko po reparačnej úprave skutkovej vety by bol opätovne (a rovnako) odsúdený (ide o inú situáciu, než je náprava odstrániteľného procesného nedostatku v novom konaní, najmä pri dokazovaní, keď ostanú výsledne skutkové zistenia nezmenené). Druhou alternatívou zmeny k horšiemu vo vzťahu k výroku o vine je potom (dokonca) sprísnenie právnej kvalifikácie. Nie je teda (zamerajúc sa na okolnosti preskúmvanej veci) dovolené, aby opravný prostriedok obžalovaného (alebo podaný v jeho prospech) viedol k oprave chyby rozhodnutia, ktorá situáciu A, priaznivejšiu pre obžalovaného (skutková veta nezodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu), zmenil na situáciu B, pre neho (zásadne) menej priaznivú, teda horšiu (skutok už zodpovedá právnej kvalifikácii trestného činu). Primerane rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1TdoV/7/2016, sp. zn. 2/To/11/2015 publikované v Zbierke pod číslom 49/2017, sp. zn. 6Tdo/18/2019. Z obsahu predloženého spisu, a to najmä porovnaním takzvaných skutkových viet rozsudkov súdov nižšieho stupňa je zrejmé, že krajský súd do skutkovej vety oproti jej zneniu v rozsudku okresného súdu za účelom vyjadrenia motivácie konania obvineného doplnil, že obvinený sa konania uvedeného v skutkovej vete dopustil v čase plynutia jeho výpovednej lehoty zo zamestnania v banke a súčasnom výkone pracovnej činnosti asistenta poslanca Národnej rady Slovenskej republiky, doplnil do akých konkrétnych bankových údajov obvinený nazrel (do stavu bankového účtu), aké konkrétne bankové údaje klienta vyzvedal (pohyby na bankovom účte vtedajšieho ministra vnútra, konkrétne išlo o tri prijaté platby, a to v sume 140 000 euro od platiteľa spoločnosti B. A. Haus a. s., v sume 70 000 euro od platiteľa spoločnosti B. A. Haus a. s. a v sume 50 000 euro od platiteľa spoločnosti B. A. Haus a. s. obvinený), komu konkrétne tieto údaje tvoriace predmet bankového tajomstva boli poskytnuté (redaktorke časopisu Trend, t. j. nepovolanej osobe) a za účelom vyjadrenia úmyslu obvineného do skutkovej vety krajský súd doplnil, že obvinený takto konal napriek svojej vedomosti o tom, že ako zamestnanec banky je povinný zachovávať, ochraňovať a dodržiavať bankové tajomstvo, ako aj osobné údaje klientov banky, o čom bol opakovane poučovaný zo strany banky. Aj samotný krajský súd, ako to vyplýva z dôvodov napadnutého rozhodnutia, dospel k záveru, že skutok v rozsudku okresného súdu bol vymedzený nedostatočne, bez toho, aby obsahoval podstatné skutkové okolnosti. Zároveň však nesprávne uzavrel (ako to vyplýva z vyššie rozvedených dôvodov), že chýbajúce skutkové okolnosti môže sám doplniť na podklade aj odvolania podaného len v prospech obžalovaného, pokiaľ vyplývajú z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, respektíve je zrejmé, že okresný súd ich vzal za preukázané a vychádzal z nich a pokiaľ sa tým nemení rozsah ani závažnosť žalovanej trestnej činnosti, nesprísňuje sa právnou kvalifikácia, ani uložený trest, nezvyšuje sa rozsah spôsobenej škody, a že v takomto prípade nejde o porušenie zásady zákazu zmeny k horšiemu. Krajský súd však opomenul, ako to už bolo vyššie rozvedené, že k porušeniu zákazu zmeny k horšiemu dochádza aj v prípade zmeny, ktorá mení popis skutku, nezodpovedajúci (vo vzťahu k dotknutej okolnosti) použitej právnej kvalifikácii, na taký popis skutku, ktorý už takej kvalifikácii zodpovedá. Neobstojí taktiež ani argumentácia, že k zmene k horšiemu nedôjde ani za situácie, ak v skutkovej vete chýbajúce skutkové okolnosti vyplývajú aspoň z odôvodnenia rozhodnutia alebo vykonaných dôkazov. Z ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu totiž plynie, že vyjadrením zisteného skutkového stavu je skutok obsiahnutý v takzvanej skutkovej vete rozsudku (primerane napríklad R 13/1997, R 100/2001, R 24/2004, R 32/2007), nie skutkové okolnosti uvedené v dôvodoch rozhodnutia, vyplývajúce z vykonaného dokazovania, či odvolania obžalovaného, pokiaľ nie sú v skutkovej vete rozsudku obsiahnuté. Zákaz zmeny k horšiemu vyplývajúci priamo zo zákona odvolací súd dostatočne nezohľadnil, čím porušil zákon vo vyššie uvedenom ustanovení (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku) v neprospech dovolateľa, naplniac tak dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže porušenie práva na obhajobu zmenou k horšiemu je nepochybne porušením závažným. Je nutné obhajobe prisvedčiť, že rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2To/9/2017 z 11.

decembra 2018 je na prejednávany prípad nepoužiteľné, pretože v naposledy označenej trestnej veci najvyšší súd konal na podklade odvolania prokurátora, čo znamená, že pri rozhodovaní o nej nebolo potrebné uplatňovať zásadu zákazu zmeny k horšiemu. Obdobne tak na prejednávany prípad je len ťažko použiteľné aj rozhodnutie publikované pod číslom R 19/1964, pretože ide o rozhodnutie spred 30. septembra 1994, kedy zákaz zmeny k horšiemu platil len pre sprísnenie trestu. Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018). Zhľadom na to, že skutkovým podkladom pre posúdenie konania obvineného ako trestného činu krajský súdom boli okolnosti v rozsudku okresného súdu nevyjadrené a doplnené odvolacím súdom za súčasného porušenia zásady zákazu zmeny k horšiemu, pritom išlo o skutkové okolnosti, ktoré boli považované za priamu súčasť naplnenia zákonných znakov trestného činu, došlo postupom krajského súdu aj k nesprávnomu právnemu posúdeniu skutku [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku].

V novom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného, vychádzajúc však z podoby skutku, uvedenej v rozsudku okresného súdu. Tento skutok (jeho popis) nemôže (ani skôr nemohol) byť už v ďalšom priebehu konania zmenený tak, aby to bolo v neprospech obvineného, a to aj z hľadiska zákazu zmeny k horšiemu vo vyššie popísanej podobe (pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu o zmene k horšiemu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku). Vzhľadom na to, že až od opätovného právneho posúdenia skutku v podobe uvedenej v rozsudku okresného súdu odvolacím súdom sa odvíja aj potreba zvázenia, či konanie obvineného je možné považovať za whistleblowing, posúdenie tejto otázky, ako aj potreby polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie je v tomto štádiu konania predčasné, a preto sa nimi najvyšší súd nateraz nezaoberal. Ďalšie námietky dovolateľa nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené. K dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ako to už bolo vyššie uvedené podľa ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 7/2011) právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku). Pokiaľ obvinený namietal, že mu neboli poskytnuté informácie v súlade s článkom 6 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní, najvyšší súd nad rámec dôvodov uvádzaných okresným súdom v odôvodnení jeho rozhodnutia uvádza, že obvinenému a jeho obhajcovi bola doručená obžaloba, bolo im umožnené preštudovanie, či nahliadnutie do spisu, preto aj pri priamom použití citovanej smernice obvinenému boli poskytnuté informácie potrebné pre plné uplatnenie jeho obhajoby. Podľa § 61a Trestného poriadku hlavné pojednávanie a verejné zasadnutie v rozsahu, v ktorom sa na verejnom zasadnutí vykonáva dokazovanie sa zaznamenáva aj s využitím technického zariadenia určeného na zaznamenávanie zvuku. Takto vyhotovený záznam sa uchová na nosiči dát, ktorý je súčasťou spisu; záznam možno uchovávať aj iným vhodným spôsobom. Vo vzťahu k námietke obvineného, že zvukový záznam z hlavného pojednávania konaného okresným súdom 10. mája 2019 podľa § 61a Trestného poriadku nie je úplný, keďže nezachytáva úvod pojednávania, a to vyhlásenie opatrenia podľa § 58 ods. 3 Trestného poriadku o spôsobe vyhotovovania zápisnice o hlavnom pojednávaní, zistenie podmienok na vykonanie hlavného pojednávania, zistenie prítomnosti osôb, vyhlásenie uznesenia podľa § 249 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku o vylúčení verejnosti, je nutné obhajobe prisvedčiť, že podľa citovaného ustanovenia je súd povinný vyhotovovať zvukový záznam celého hlavného pojednávania. Obmedzenie zvukového zaznamenávania len na časť vykonávania dokazovania sa vzťahuje na verejné zasadnutie, nie však hlavné pojednávanie. Na strane druhej nevyhotovenie zvukového záznamu časti hlavného pojednávania v rozsahu naznačenom obhajobou (ako je to vyššie uvedené), pri zachytení celého priebehu dokazovania, nemá za následok porušenie práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom, pritom len takéto porušenie, ako to vyplýva z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, predstavuje naplnenie dovolacieho dôvodu.

Navyše obvinený ani konkrétne neuvádza ako mu nevyhotovenie zvukového záznamu úvodnej časti hlavného pojednávania znemožnilo, či sťažilo obhajobu, len vo všeobecnosti poukazuje na chybný postup okresného súdu, preto ani z materiálneho hľadiska nemožno dospieť k záveru o zásadnom porušení práv obvineného. Pokiaľ obvinený namietal rozsah a spôsob (bez vypočutia procesných strán) vylúčenia verejnosti v jeho trestnej veci, v tejto súvislosti najvyšší súd k dôvodom uvádzaným krajským súdom v napadnutom rozsudku, s ktorými sa stotožňuje a na ktoré odkazuje (preto ich z dôvodu procesnej ekonomie už neopakuje) uvádza, že okresný súd o vylúčení verejnosti rozhodol na hlavnom pojednávaní dňa 3. augusta 2017 po vyjadrení prokurátora a obvineného po porade s obhajcom na podklade návrhu Tatra banky, a. s. Chýbajúce vyjadrenie poškodeného, ktorý chybou okresného súdu nebol na uvedený termín hlavného pojednávania predvolaný, ale len upovedomený, nespôsobuje nesprávnosť rozhodnutia okresného súdu o vylúčení verejnosti a nepredstavuje podľa názoru najvyššieho súdu porušenie práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom. Opätovne aj v tejto súvislosti je nutné podotknúť, že obvinený ani v tomto prípade konkrétne neuvádza ako by vyjadrenie poškodeného prispelo k plnejšej realizácii jeho práv na obhajobu. Aj za predpokladu, že by poškodený súhlasil so zverejnením údajov týkajúcich sa jeho osoby, každopádne o vylúčení verejnosti požiadala Tatra banka, a. s., ktorej poškodený nie je jediným klientom, preto ani jeho prípadný súhlas so zverejnením údajov týkajúcich sa konkrétne jeho osoby, neeliminuje obavu z ohrozenia práv ostatných klientov Tatra banky, a. s. a jej dobrého mena, či povesti. Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení si povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu, buď vyhovieť alebo ho odmietnuť alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 116 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 8/2014). Pokiaľ obvinený namietal, že mu nebolo umožnené dokončiť znalecké dokazovanie a nebol akceptovaný jeho návrh na doplnenie dokazovania zisťovaním ako Tatrabanka, a. s. a Finančná spravodajská jednotka naložili s jeho, aj keď následným nahlásením podozrivých platieb, k tomu najvyšší súd uvádza, že oba súdy, tak okresný, ako aj krajský vysvetlili, prečo ďalšie dokazovanie v tomto smere nevedli, majú za to, že doplnenie dokazovania v naznačenom smere by neprinieslo nič zásadné do ustálovania skutkového stavu s tým, že skutkový stav považovali za dostatočne zistený už vykonaným dokazovaním.

K porušeniu práva na obhajobu vyššie naznačeným postupom tak okresného, ako aj krajského súdu ani podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo. K námietke obvineného, že aj napriek zmeškaniu lehoty na podanie námietky zaujatosti mal poukazujúc pritom na ustálenú súdnu prax najmä Ústavného súdu Českej republiky dostať uspokojivú odpoveď na svoje námietky vyčítajúc krajskému súdu, že na tieto námietky odpovedal sám, namiesto okresného súdu, bez toho, aby tomuto súdu (okresnému) uložil povinnosť svoje postoje vysvetliť, sa žiada uviesť, že odpoveď krajského súdu na námietky obvineného v tomto smere aj najvyšší súd považoval za dostatočnú. Odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové konanie a konanie o opravnom prostriedku proti nemu z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napríklad II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 9/13) Preto je potrebné považovať za postačujúce, keď s námietkami obvineného, aj keď smerujúcimi voči súdu prvého stupňa, sa vysporiadal krajský súd. Napokon v konečnom dôsledku o tom, či sudca súdu nižšieho stupňa je alebo nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhoduje súd vyššieho stupňa. K dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak súd rozhodol v nezákonnom zložení. Obvinený namietal, že krajský súd rozhodol v nezákonnom zložení senátu, pretože senát 4To, ktorý v jeho veci konal a rozhodoval, mal podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2019 (ďalej len „Rozvrh práce“) štyroch členov, pričom spomínaný Rozvrh práce ponechával zloženie senátu na predsedovi zodpovednému za chod senátu 4To bez

vopred stanovených pravidiel uvedených v Rozvrhu práce. Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Zloženie senátu odvolacieho súdu bolo dovolateľovi nepochybne zrejmé už v pôvodnom konaní, najneskôr na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní obvineného. Napriek tomu dovolateľ v konaní pred odvolacím súdom túto skutočnosť nenamietal. Preto táto námietka nemohla byť v dovolacom konaní s poukazom na citované ustanovenie § 371 ods. 1, veta prvá, Trestného poriadku úspešne uplatnená.

Napriek tomu považuje najvyšší súd za potrebné uviesť nasledovné: Podľa bodu II ods. 2 základných zásad všeobecne platných pre Rozvrh práce na trestnoprávnom kolégiu v prípade, ak sú Rozvrhom práce do senátu zaradení viac ako traja členovia, zloženie senátu určuje predseda zodpovedný za chod senátu, ktorý môže zároveň opatrením vopred určiť spôsob, ktorým sa riadi zloženie senátu vo veciach, ktoré budú senátu v budúcnosti pridelené. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07, I. ÚS 581/2017). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, I. ÚS 581/2017). Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo za účelový (II. ÚS 893/2014, I. ÚS 581/2017). Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (IV. ÚS 116/2011, I. ÚS 581/2017). Účel základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sa splní, ak o práve občana rozhodne sudca pridelený na výkon funkcie na súd toho stupňa súdnej moci, ktorý je vecne a miestne príslušný rozhodnúť, za predpokladu, že podľa rozvrhu práce ide o sudcu, ktorý je oprávnený konať a rozhodovať určitý druh súdnej agendy (II. ÚS 15/96, III. ÚS 90/02, III. ÚS 262/2017). Za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy zásadne treba považovať toho, kto bol určený na prerokovávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu (II. ÚS 87/01, II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02, III. ÚS 90/02, III. ÚS 262/2017). Z predloženého spisového materiálu je zrejmé (a opak napokon netvrdí ani obvinený), že vo veci dovolateľa konal a rozhodoval senát zložený zo sudcov vecne a miestne príslušného súdu určených Rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v trestnoprávnej agende v súlade s rozvrhom práce. Z obsahu spisu ďalej plynie, že dňa 1. augusta 2018 vydal predseda zodpovedný za chod senátu 4To krajského súdu V. G. Kubík opatrenie, podľa ktorého sú jednotlivé veci pridelené do naposledy označeného senátu ďalej pridelované jeho členom ako sudcom spravodajcom podľa koncovej číslice poradového čísla spisu pridelovanej veci, takým istým pravidlom sú veci pridelované predsedom senátu v prípade, že sudcom spravodajcom sa stane sudca V. O. Z., ktorý nie je predsedom senátu. Vyššie naznačená rozhodovacia činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale aj Ústavného súdu Českej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú poukázal obvinený v podanom dovolaní, sa opiera o východisko, že príliš široká diskrecia súdnych funkcionárov pri prvotnom rozdeľovaní vecí i následnom prerozdeľovaní vecí je v rozpore s právom na nezávislý a nestranný súd chránený článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napríklad rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Bochan proti Ukrajine, Moiseyev proti Rusku, Parlov - Tkalčič proti Chorvátsku). Priestor pre diskreciu pri prvotnom pridelovaní vecí alebo pri následnom prerozdeľovaní môže byť zneužitý ako prostriedok nátlaku na sudcov napríklad formou ich preťažovania či pridelovaním iba nezaujímavých vecí, umožňuje pridelovať politicky citlivé veci iba určitým sudcom a zabrániť v pridelovaní týchto vecí sudcom iným (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Miracle Europe Kft proti Maďarsku). Z doteraz uvedeného je potom zrejmé, že predseda zodpovedný za chod senátu 4To krajského súdu má určitý priestor pre určenie sudcov - členov senátu (nie sudcu spravodajcu), bez jasne vopred stanoveného pravidla. Vyberá si však dvoch členov senátu z troch (prípadne jedného z dvoch, ak je vec pridelená sudcovi bez funkcie predsedu senátu), čo za príliš širokú diskreciu nie je možné označiť a keďže táto určitá voľnosť pri určovaní členov senátu sa nevzťahuje na určenie sudcu spravodajcu neprichádza do úvahy ani jej využitie ako prostriedku nátlaku. Nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva (primerane napríklad IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012), ale len porušenie,

ktorého intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami mala podstatný dosah (IV. ÚS 320/2011, III. ÚS 262/2017). Aj keď je potrebné obhajobe prisvedčiť, že zachovaniu práva na zákonného sudcu vo vyššie naznačených intenciách by bolo úplne bezo zbytku urobené zadosť, pokiaľ by všetky pravidlá pre zostavenie trojčlenného senátu 4To jednoznačne vopred vyplývali z rozvrhu práce, prípadne aj z opatrenia predsedu zodpovedného za chod senátu tvoriaceho prílohu rozvrhu práce, určitá voľnosť predsedu zodpovedného za chod senátu pri určení členov senátu nepredstavuje podstatné porušenie práva obvineného na zákonného sudcu. Navyše obvinený ani nekonštatoval žiadny konkrétny reálny zásah do jeho označeného práva a už vôbec nie v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia práva na zákonného sudcu (v tejto súvislosti primerane napríklad II. ÚS 341/2009, III. ÚS 502/2011).“

Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého, ako to už bolo vyššie uvedené, bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného. Dovolanie bolo podané len v prospech obvineného J. L., a preto bude krajský súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou zákazu reformatio in peius v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom pod sp. zn. 2To/14/2020, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/48/2017 zo dňa 25.09.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.septembra 2020 rozhodol, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/48/2017 zo dňa 25.09.2018 vo výroku o treste. Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému J. L., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom Bratislava, O. č. 4, na slobode, uložil podľa § 264 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.Podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a ukladá sa probačný dohľad nad správaním obžalovaného s určením skúšobnej doby vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 51 ods. 4 Tr. zák. sa obžalovanému prikazuje v priebehu skúšobnej doby písomne spracovať, v rozsahu minimálne 30 normostrán, vlastnú analýzu legislatívy regulujúcu oblasť bankového tajomstva a nakladania s osobnými údajmi v Slovenskej republike a odovzdať ju probačnému úradníkovi.Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu zamestnania, ktorého obsahom je povinnosť zachovávať bankové tajomstvo na dobu 3 (tri) roky.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený J. L. vo svojom prospech v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prostredníctvom svojho obhajcu W. W. B., advokáta so sídlom v Bratislave, Gagarinova 10/A, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu V. B. J. a sudcov V. W. E. a V. X. N. O., v trestnej veci obvineného J. L. pre zločin ohrozenia obchodného, bankového, poštového, telekomunikačného a daňového tajomstva podľa § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 9. marca 2022 v Bratislave, o dovolaní obvineného J. L. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/14/2020 z 9. septembra 2020, rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/14/2020 z 9. septembra 2020, a v konaní ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku, porušený zákon v ustanoveniach § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 391 ods. 1 Trestného poriadku, § 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, v neprospech obvineného J. L..Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/14/2020 z 9. septembra 2020 a zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený poukázal na rozdiely v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu z 9. septembra 2020, kedy krajský súd konštatoval, že z vymedzenia skutku je zrejmé, že zo strany dovolateľa išlo o útok na bankové údaje konkrétneho klienta banky, pričom malo ísť o bankové údaje chránené bankovým tajomstvom, v porovnaní s jeho pôvodným (dovolacím súdom zrušeným) rozsudkom z 25. júna 2019, kedy konštatoval, že ten istý skutok bol nedostatočne vymedzený bez uvedenia podstatnej skutkovej okolnosti, až prostredníctvom ktorej možno spoľahlivo zistiť, či skutočne ide o údaje, ktoré je možné podradiť pod pojem bankové tajomstvo, ktoré je chránené skutkovou podstatou žalovaného trestného činu namietajú v tejto súvislosti, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoV/1/2005, že pre odsúdenie páchatel'a trestného činu nestačí v skutkovej vete uviesť znaky zodpovedajúce právnej vete, ale je potrebné konštatovať konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod jednotlivé normatívne znaky konkrétnej skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pričom za vymedzenie skutku, teda skutkového deja, nesie zodpovednosť prokurátor. Obvinený ďalej vyjadril názor, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí obmedzil na nápravu pochybení zakladajúcich dovolacích dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku ignorujúc ale konštatovanie dovolacieho súdu o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže po zrušení pôvodného rozsudku v dovolacom konaní v súlade so zásadou zákazu zmeny k horšiemu nedoplnil znenie takzvanej skutkovej vety, ale posudzoval ju v znení tak, ako je uvedená v rozsudku súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti však namietal, že v jeho prípade absentuje popis skutkových okolností v podobe uvedenia vyzvedaných informácií, ktoré by mohli byť subsumované pod zákonný znak bankové tajomstvo, vymedzenie sekundárneho úmyslu páchatel'a v podobe konania (vyzvedania) za účelom vyzradenia neoprávnenej osobe, vymedzenie neoprávnenej osoby, ako aj vymedzenie vyzradenej informácie, preto nie je možné v prejednávanej veci konštatovať naplnenie základnej skutkovej podstaty trestného činu podľa § 264 ods. 1 Trestného zákona. Tvrdil, že v jeho prípade nie je sporné, že takzvaná skutková veta rozsudku okresného súdu vyššie uvedené skutočnosti neobsahuje, ale skutočnosť, či aj bez vymedzenia týchto skutkových okolností je možné konštatovať naplnenie skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, pričom odvolací súd zmenu svojho postoja nevysvetlil, teda po zrušení jeho rozsudku v dovolacom konaní nerozviezol bližšie úvahy, na podklade ktorých dospel k záveru, že vymedzenie týchto konkrétnych informácií už nie je podstatné. Pre prípad uznania dovolacím súdom, že popis skutkového deja slovami „bankové údaje“ bol postačujúci pre jeho podradenie pod znak základnej skutkovej podstaty § 264 ods. 1 Trestného zákona, dovolateľ namietal, že v takomto prípade absentuje vymedzenie sekundárneho úmyslu neskoršieho vyzradenia vyzvedanej informácie ako aj vymedzenie takzvanej nepovolanej osoby, keďže z popisu skutku („poskytol tretej osobe“) nevyplýva, že táto tretia osoba bola nepovolaná vzhľadom na to, že nebola vymedzená ani druhovo (napríklad novinár, politik) s tým, že odvolací súd nevysvetlil, prečo tretiu osobu považoval za nepovolanú, navyše takzvaná skutková veta rozsudku okresného súdu neobsahuje ani vymedzenie či osoba, pre ktorú mali byť vyzvedané informácie, bola totožná s osobou, ktorej mali byť tieto informácie vyzradené. Uvedené nedostatky v popise skutku, podľa názoru dovolateľa, nielen, že neumožňujú jeho podradenie pod žalovaný trestný čin, ale preukazujú aj nesprávnosť záveru odvolacieho súdu o vymedzení skutku v takej podobe, že ho nie je možné zameniť s iným skutkom. Skutočnosť, že senát odvolacieho súdu sa necítil byť viazaný vlastným názorom v otázke hodnotenia popisu skutku, a to predovšetkým vo vzťahu k absencii konkretizácie bankových údajov, motívu vyzvedania a vymedzenia tretej osoby ako nepovolanej osoby zakladá, podľa názoru dovolateľa, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Obvinený v podanom dovolaní ďalej zotrval na ním podanom opravnom prostriedku podľa § 8 ods. 2 Smernice 2012/13/EÚ s poukazom na čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, o ktorom nerozhodol ani okresný ale ani krajský súd, čo je, podľa názoru dovolateľa, v rozpore s právom Európskej únie ale aj rozhodovacou praxou Súdneho dvora Európskej únie (predovšetkým rozsudkom, sp. zn. C-414/20 z 13. januára 2021). V tejto súvislosti v podstate namietal, že mu neboli poskytnuté dodatočné informácie (bližšia špecifikácia) týkajúce sa informácií tvoriacich bankové tajomstvo, sekundárneho úmyslu a motívu tak k vyzvedaniu ako aj prezradeniu informácii predstavujúcich bankové tajomstvo spolu s aspoň druhovou informáciou ohľadom nepovolanej osoby, ktorých poznanie bolo nevyhnutné na posúdenie otázky, či sa na konanie obvineného vzťahuje ochrana takzvaných „whistleblowerov“ na základe uvedenej Smernice a tomu zodpovedajúcej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Guja proti Moldavsku). Uplatnený opravný prostriedok smeroval k tomu, aby súd určil, či prokurátor vymedzil dostatočne svoje obžalované tvrdenia, aby sa obvinený voči ním mohol účinne brániť, navyše odvolací súd sa, podľa názoru dovolateľa, pri výklade vyššie uvedenej Smernice (Európskeho parlamentu a Rady 2019/1937 z 23. októbra 2019) sám dostal do rozporu so znením skutkovej vety, čím preukázal užitočnosť poskytnutia doplňujúcich informácií od prokurátora. V tejto súvislosti dovolateľ vyjadril nesúhlas so spôsobom interpretácie dotknutej Smernice odvolacím súdom a navrhol konanie v prejednávanej veci prerušiť za účelom predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie v znení, ktoré priamo v dovolaní naformuloval. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že dovolaním napadnutým rozsudkom krajského súdu ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v neprospech obvineného, súčasne aby napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku mu prikázal, aby prejednávanú trestnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

V doplnení dôvodov dovolania obvinený poukázal na rozhodovaciu prax Súdneho dvora Európskej únie týkajúcu sa problematiky uplatneného opravného prostriedku podľa Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 (ďalej len „Smernica“) o práve na informácie v trestnom konaní, a to rozsudok Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach, sp. zn. C-924/19 a C-925/19 a vo veci Gavanazov II, sp. zn. C-852/19, v zmysle ktorej v prípade neexistencie vnútroštátneho ustanovenia

stanovujúceho súdne preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia, ustanovenia dotknutej Smernice v spojení s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie vyžadujú, aby súd vyhlásil, že má právomoc o zákonnosti takéhoto správneho aktu konať a rozhodnúť. Samotnú skutočnosť, že okresný a ani krajský súd sa s riadne a včas uplatneným opravným prostriedkom nevysporiadali, považoval dovolateľ za závažné porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a považoval ďalej za nevyhnutné, aby v dovolacom konaní bolo posúdené, aký dôsledok má absencia vnútroštátnej úpravy upravujúcej opravný prostriedok proti odmietnutiu poskytnúť požadované informácie o trestnom čine. K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že dovolaním napadnutý rozsudok považuje za zákonný a dôvodný. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyjadril názor, že v aktuálnom čase konajúce súdy rozhodli o všetkých návrhoch a podaniach obvineného, pričom vo svojich rozhodnutiach jasne a zreteľne odôvodnili svoj postup, preto právo dovolateľa na obhajobu nebolo, podľa názoru prokurátora, porušené. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že skutok, na podklade ktorého bol obvinený uznaný vinným, bol podľa jeho názoru dostatočne vymedzený a obsahuje všetky zákonné znaky žalovaného trestného činu. Na základe vyššie konštatovaných dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) s tým, že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Podľa ustálenej súdnej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 7/2011) právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku).

Podľa § 322 ods. 3, veta druhá Trestného poriadku v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody. Z citovaného ustanovenia použijúc argumentum a contrario (výklad opakom) vyplýva, že odvolací súd nesmie len na podklade odvolania podaného v prospech obžalovaného zmeniť napadnutý rozsudok v jeho neprospech, ak odvolanie prokurátora (prípadne poškodeného vo vzťahu k výroku o náhrade škody) v neprospech obžalovaného absentuje, čomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 327 ods. 2 Trestného poriadku týkajúce sa postupu okresného súdu v novom konaní po zrušení jeho rozsudku krajským súdom v odvolacom konaní. Uvedené ustanovenia (ale aj § 391 ods. 2 Trestného poriadku vzťahujúci sa na dovolacie konanie) zakotvujú zásadu zákazu zmeny k horšiemu („reformatio in peius“) len na podklade opravného prostriedku podaného v prospech obvineného pri absencii opravného prostriedku podaného v jeho neprospech. Tento zákaz je pritom (na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, účinnej do 30. septembra 1994) bezvýnimočný a všeobecný (predtým platil len pre sprísnenie trestu). K naplneniu vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] došlo v prejednávanej veci tým, že krajský súd nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu (čím postupoval v rozpore s ustanovením § 391 ods. 1 Trestného poriadku) vyjadrený v jeho vyššie uvedenom zrušujúcom rozhodnutí (sp. zn. 4Tdo/63/2019) spočívajúci v podstate v tom, že ustálený skutok nie je správne právne kvalifikovaný, pokiaľ podkladom pre jeho podradenie pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu sú podstatné skutkové okolnosti, teda skutkové okolnosti, ktoré boli považované za priamu súčasť naplnenia zákonných znakov stíhaného trestného činu, doplnené do skutku krajským súdom v dôsledku porušenia zásady „zákazu zmeny k horšiemu“ plynúcej z ustanovenia § 322 ods. 3, veta druhá Trestného poriadku, čím došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom. Napokon aj samotný krajský súd vo svojom rozhodnutí z 9. septembra 2020 (sp. zn. 2To/14/2020) konštatoval (na strane 22 a 23) že skutok, tak ako je vymedzený v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu, je nedostatočne vymedzený, nakoľko z neho nie je zrejmé, aké konkrétne údaje klienta banky boli pozerané, pritom ide o podstatnú

skutkovú okolnosť, pretože až prostredníctvom nej je možné zistiť, či skutočne ide o údaje, ktoré by bolo možné podradiť pod pojem bankové tajomstvo. Túto skutočnosť krajský súd v podstate konštatoval aj v pôvodnom v dovolacom konaní zrušenom rozsudku (sp. zn. 4To/52/2019 z 25. júna 2019), pričom s týmto záverom sa najvyšší súd, ako to plynie z jeho zrušujúceho rozhodnutia (sp. zn. 4Tdo/63/2019), stotožnil. Najvyšší súd však už nepovažoval za správny ďalší postup odvolacieho súdu, ktorým sa snažil tento nedostatok odstrániť, pretože v rozpore so zásadou „zákazu zmeny k horšiemu“ okresným súdom nedostatočne vymedzený skutok na podklade odvolania podaného len obvineným doplnil o podstatné skutkové okolnosti teda skutkové okolnosti, ktoré je potrebné považovať za priamu súčasť naplnenia zákonných znakov stíhaného trestného činu a bez doplnenia ktorých by nebolo možné predmetný skutok podradiť pod príslušné ustanovenie Trestného zákona [§ 264 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona].

V napadnutom rozsudku (sp. zn. 2To/14/2020 z 9. septembra 2020), ako to už bolo vyššie uvedené, krajský súd síce konštatoval absenciu vymedzenia podstatných skutkových okolností umožňujúcich mu podradiť skutok uvedený v takzvanej skutkovej vete rozsudku okresného súdu pod žalované ustanovenie Trestného zákona, zároveň však dospel k záveru, že nejde o také pochybenie, ktoré by spôsobovalo nemožnosť uznať obžalovaného za vinného v zmysle § 163 ods. 3 Trestného poriadku, pretože skutok bol v rozsudku okresného súdu vymedzený tak, aby nemohol byť zamienený s iným a je z neho zrejmé, čo konkrétne sa obžalovanému kladie za vinu, pričom aj pôvodným rozsudkom z 25. júna 2019 okresným súdom vymedzený skutok krajský súd len spresnil bez vykonania zásadných zásahov do skutkovej vety, ktoré by sa týkali totožnosti skutku, či ktoré by bolo potrebné vykonať z dôvodu, aby skutok spĺňal zákonné predpoklady vymedzené ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku (strana 24 napadnutého rozsudku krajského súdu). S týmto záverom však nie je možné súhlasiť. Skutok, aby mohol byť podkladom pre uznanie viny obvineného, musí byť vymedzený jednak tak, aby obsahoval také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by pokrývali všetky podstatné znaky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, a ktoré by umožňovali podradiť stíhaný skutok pod konkrétne ustanovenie Trestného zákona (hmotnoprávne hľadisko) a zároveň musí byť vymedzený (v súlade s ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku) tak, aby nebol zamienený s iným (procesnoprávne hľadisko). Obe tieto podmienky musia byť splnené súčasne. Skutočnosť, že skutok je z procesného hľadiska vymedzený správne (v súlade s ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku), teda tak, aby nebol zamienený s iným, v žiadnom prípade neznamená, že je správne vymedzený aj z hmotnoprávneho hľadiska, teda tak, že obsahuje také konkrétne skutkové okolnosti, ktoré napĺňajú všetky podstatné znaky stíhaného trestného činu a ktoré umožňujú podradiť žalovaný skutok pod príslušné ustanovenie Trestného zákona. Najvyšší súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu spočívajúcim v tom, že skutok vymedzený okresným súdom neobsahuje podstatné skutkové okolnosti. Táto skutočnosť však bráni tomu, aby dotknutý skutok bolo možné podradiť pod príslušné ustanovenie Trestného zákona (§ 264 Trestného zákona), pretože neobsahuje skutkové okolnosti, ktoré by napĺňali jednotlivé podstatné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (hmotnoprávne hľadisko) s tým, že tento nedostatok nie je odstránený tým, že inak z procesnoprávneho hľadiska je skutok v zásade vymedzený správne (v súlade s ustanovením § 163 ods. 3 Trestného poriadku), teda tak aby nemohol byť zamienený s iným. Krajský súd preto nepostupoval správne, keď konštatujúc nenaplnenie hmotnoprávnych podmienok vymedzenia skutku nelogicky dospel k záveru o ich naplnení opierajúc tento záver o procesnoprávne predpoklady, v dôsledku čoho si vytvoril priestor pre nerešpektovanie už vyššie uvedeného právneho názoru najvyššieho súdu, čím porušil právo na obhajobu obvineného zásadným spôsobom a naplnil dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho (prípadne miernejšieho) trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda zistenie, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/29/2018, sp. zn. 2Tdo/6/2019, sp. zn. 5Tdo48/2018). Vzhľadom na to, že krajský súd napriek vyššie uvedenému právnenému názoru najvyššieho súdu [spočívajúcemu v podstate v tom, že skutkové okolnosti v rozsudku okresného súdu nevyjadrené a v pôvodnom rozhodnutí krajského súdu (sp. zn. 4To/52/2019 z 25.

júna 2019) odvolacím súdom doplnené za súčasného porušenia zásady „zákazu zmeny k horšiemu“ predstavujú skutkové okolnosti tvoriace priamu súčasť naplnenia zákonných znakov trestného činu] podradil okresným súdom ustálený skutok pod vyššie uvedenú skutkovú podstatu trestného činu za súčasného konštatovania absencie podstatných skutkových okolností, teda skutkových okolností, ktoré je potrebné považovať za priamu súčasť naplnenia zákonných znakov stíhaného trestného činu, došlo postupom krajského súdu aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu skutku [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]. V novom konaní bude preto úlohou odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného, vychádzajúc z podoby skutku, uvedenej v rozsudku okresného súdu. Naďalej pritom platí, že tento skutok (jeho popis) nemôže byť už v ďalšom priebehu konania zmenený v neprospech obvineného, a to aj z hľadiska zákazu zmeny k horšiemu vo vyššie popísanej podobe vrátane úvah o nedostatočnom vymedzení podstatných skutkových okolností brániacich podradeniu skutku pod žalované ustanovenie Trestného zákona (pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu vyššie rozvedeným právnym názorom dovolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku). Vzhľadom na to, že až od opätovného právneho posúdenia skutku v podobe uvedenej v rozsudku okresného súdu odvolacím súdom sa odvíja aj potreba zváženia, či konanie obvineného je možné považovať za whistleblowing, posúdenie tejto otázky ako aj potreby polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie je v tomto štádiu konania predčasné, a preto sa nimi najvyšší súd nateraz nezaoberal. Ďalšie námietky dovolateľa nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené.

Najvyšší súd pripomenul, že dovolanie bolo podané len v prospech obvineného J. L., a preto bude krajský súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou „zákazu reformatio in peius“ v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku. Týmto rozhodnutím dovolacieho súdu sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého, ako to už bolo vyššie uvedené, bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného.

Následne Krajský súd v Bratislave rozhodol uznesením zo dňa 13. júna 2021. Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2 T 48/2017 zo dňa 25.09.2018 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v celom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo svojom rozhodnutí Krajský súd v Bratislave uviedol: „Dôvodom zrušenia rozsudku odvolacieho súdu zo strany Najvyššieho súdu SR bola okolnosť, že skutok vymedzený okresným súdom v odsudzujúcom rozsudku neobsahuje podstatné skutkové okolnosti. Táto skutočnosť bráni tomu, aby dotknutý skutok bolo možné podradiť pod príslušné ustanovenie Trestného zákona (§ 264 Tr. zák.), pretože neobsahuje skutkové okolnosti, ktoré by napĺňali jednotlivé podstatné znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu (hmotnoprávne hľadisko) s tým, že tento nedostatok nie je odstránený tým, že inak z procesnoprávneho hľadiska je skutok v zásade vymedzený správne (v súlade s ustanovením § 163 ods. 3 Tr. por.), teda tak aby nemohol byť zamenený s iným. Vec sa tak vrátila so štádia trestného konania pred odvolacím súdom s tým, že úlohou krajského súdu bolo rozhodnúť o odvolaní obžalovaného proti rozsudku okresného súdu v súlade s právnym názorom, ktorý vyslovil Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom dovolacom rozhodnutí. Krajský súd, v súlade s vyššie citovaným kasačným rozhodnutím najvyššieho súdu, dospel k záveru, že skutok, tak ako je popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku nenapĺňa všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, nakoľko nie je dostatočne podrobne vymedzený (presný), pričom v napadnutom rozsudku vymedzený skutok nie je možné ani žiadnym spôsobom upravovať, či spresňovať, pretože odvolanie podal iba obžalovaný a pri absencii odvolania prokurátora nie je možné vykonať žiadne také zmeny (úpravy) skutkovej vety, ktoré by boli v neprospech obžalovaného. S poukazom na uvedenú zásadnú procesnú vadu napadnutého rozsudku, nie je už nutné sa zaoberať ďalšími odvolacími námietkami obžalovaného, pretože vyššie popísané pochybenie pri formulovaní (vymedzení) skutku, ktorého sa dopustil už prokurátor v podanej obžalobe a tento skutok následne prebral aj okresný súd do výrokovej časti napadnutého rozsudku, je kasačným dôvodom napadnutého rozsudku už sám osebe. Krajský súd je názoru, že po zrušení napadnutého rozsudku v celom rozsahu je nevyhnutné vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, nakoľko prichádza do úvahy zásadná zmena rozhodnutia a v takýchto prípadoch je nutné zachovať dvojinštantnosť trestného konania pred súdom, t. j. umožniť procesným stranám, aby sa nielen mohli vyjadriť k veci na hlavnom pojednávaní (napríklad prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena ohľadne otázky viny disponuje na hlavnom pojednávaní aj oprávnením v zmysle § 239 ods. 2 Tr. por.), ale aj zachovať právo procesných strán na podanie oprávneného prostriedku proti meritórnemu rozhodnutiu súdu. Napokon, obžalovaný má právo podať odvolanie napríklad aj proti rozsudku, ktorým bol oslobodený spod obžaloby, pokiaľ sa domáha priaznivejšieho dôvodu oslobodenia v zmysle § 285 Tr. por. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel krajský súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné a preto po zrušení napadnutého rozsudku okresného súdu, bola vec vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Krajský súd ako obiter dictum uvádza, že prvýkrát

vo veci rozhodoval rozsudkom zo dňa 25.06.2019 pod sp. zn. 4To/52/2019, v ktorom dospel k záveru, že skutok vymedzený v napadnutom rozsudku okresného súdu nie je dostatočne vymedzený, avšak je možné ho zmeniť (spresniť, precizovať) tak aby dôsledne zodpovedal všetkým zákonným hľadiskám. Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám uznal obžalovaného za vinného zo žalovaného trestného činu s tým, že skutok čiastočne upravil. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 4Tdo/63/2019 zo dňa 21.01.2020 dospel k záveru, že zmeny v skutkovej vete vykonané krajským súdom je nutné považovať za také podstatné zmeny skutkovej vety, ktoré sú v neprospech obžalovaného, čo je v rozpore so zásadou zákazu zmeny k horšiemu, keďže absentuje odvolanie prokurátora. Najvyšší súd SR preto uložil krajskému súdu, aby „v novom konaní opätovne rozhodol o odvolaní obvineného, vychádzajúc však z podoby skutku, uvedenej v rozsudku okresného súdu. Tento skutok (jeho popis) nemôže (ani skôr nemohol) byť už v ďalšom priebehu konania zmenený tak, aby to bolo v neprospech obvineného, a to aj z hľadiska zákazu zmeny k horšiemu vo vyššie popísanej podobe (pri súčasnej viazanosti odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu o zmene k horšiemu v zmysle § 391 ods. 1 Trestného poriadku)“. Ďalej najvyšší súd uviedol, že „vzhľadom na to, že od opätovného právneho posúdenia skutku v podobe uvedenej v rozsudku okresného súdu odvolacím súdom sa odvíja aj potreba zváženia, či konanie obvineného je možné považovať za whistleblowing, posúdenie tejto otázky, ako aj potreby polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie je v tomto štádiu konania predčasné a preto sa nimi najvyšší súd nateraz nezaoberal“. Krajský súd vychádzal z tohto pokynu najvyššieho súdu a vyvodil z neho záväzný právny názor najvyššieho súdu spočívajúci v tom, že v ďalšom priebehu konania nie je možné zasahovať do skutkovej vety uvedenej v rozsudku okresného súdu, pretože by išlo o zásahy v neprospech obžalovaného. Tento záväzný pokyn (záväzný právny názor) najvyššieho súdu krajský súd plne rešpektoval, nakoľko v odvolacom konaní došlo len k zmenám vo výroku o treste a to v prospech obžalovaného (žiadne zásahy do skutku už v druhom svojom rozsudku zo dňa 09.09.2020 teda krajský súd nevykonala) a ďalej sa, z hľadiska skutkového, zaoberal len tým, či skutok vymedzený v rozsudku okresného súdu môže byť, napriek svojim určitým vadám, podkladom pre výrok o vine a to aj bez jeho zmien a v tomto smere uviedol svoje nové úvahy v nasledujúcom svojom rozsudku. Krajský súd teda interpretoval citované závery najvyššieho súdu tak, že so skutkom uvedeným v napadnutom rozsudku okresného súdu je možné ešte ďalej pracovať (a to aj ohľadne novej viny), pričom ho nie je možné iba meniť, či spresňovať. Takto pochopil závery najvyššieho súdu napríklad aj prokurátor, čo možno vyvodíť z jeho vyjadrenia na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.09.2020, keď navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako aj z jeho vyjadrenia k podanému dovolaniu obžalovaného zo dňa 09.02.2021. V tomto smere teda nešlo zo strany krajského súdu o nerešpektovanie rozhodnutia najvyššieho súdu (keďže záver najvyššieho súdu týkajúci sa zákazu zmien skutkovej vety krajský súd plne rešpektoval), ale išlo iba o jeho zrejme nesprávnu interpretáciu zo strany krajského súdu v tom smere, či je ešte možné z hľadiska viny pracovať aj so skutkom uvedeným v obžalobe a to bez akýchkoľvek jeho zmien, alebo povedané inak, či je možné do určitej miery odstrániť hmotnoprávne vady skutku prostredníctvom procesnoprávneho hľadiska pri nazeraní na skutok (tieto otázky neboli riešené v prvom dovolacom konaní a preto krajský súd v tomto smere rozviedol aj svoje nové úvahy v ďalšom svojom rozsudku, nakoľko vychádzal z toho, že prvé dovolacie rozhodnutie sa týkalo v zásade iba otázky zmien skutku, ktoré už možno považovať za zmeny v neprospech obžalovaného vykonané na podklade jeho odvolania, avšak nie aj definitívneho zhodnotenia skutku bez jeho upresnení). Opätovne krajský súd preto zdôrazňuje, že z jeho strany nešlo o nejaké vedomé nerešpektovanie právneho názoru najvyššieho súdu, pričom tieto skutočnosti uvádza krajský súd z dôvodu, aby bol zřejmý jeho myšlienkový postup pri výklade záverov prvého dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu.

Okresný súd Bratislava V viazaný právnym názorom Krajského súdu v Bratislave ako aj Najvyššieho súdu SR (ako je uvedené vo vyššie citovaných rozhodnutiach) obžalovaného J. L. spod obžaloby oslobodil v zmysle § 285 písm b/ Tr.por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia, cestou Okresného súdu Bratislava V, na Krajský súd v Bratislave.